

Giới thiệu Ngọc Đàm Hoàng Hậu

Chuyện tình giữa hai người, một người yêu tha thiết, yêu sâu sắc, một người lại cảm thấy là người kia đã phá hủy cuộc sống của mình, nội tâm hoảng sợ, chán ghét và kháng cự.

.....

Ngược, ngược nữa, ngược mãi

Chuyện tình giữa hai người sẽ đi tới đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tôi và Ngọc Đàm lại cãi nhau, thật tình muội muội chỉ kém tôi hai tuổi bởi vậy mới có chuyện hai tỷ muội tranh giành đồ trang sức, tranh giành mọi thứ có trong phủ, từ con mèo nhỏ có bộ lông trắng muốt mà sư bá mang về, chúng tôi thi nhau đòi đặt tên cho con mèo, nào là con mèo sinh ra ở Tây Tạng tất nhiên phải gọi nó là Tiểu Tạng; cái ý kiến của Đàm Nhi khiến mọi người không khỏi bật cười. Còn tôi, bộ lông trắng muốt như tuyết, cặp mắt to tròn đen nhánh của con mèo làm tôi liên tưởng tới cái tên "Tuyết Nhi". Nhưng rốt cuộc Tuyết Nhi hay Tiểu Tạng có hay đến mấy cũng không bằng cái tên mỹ miều "súc sinh" do cha tôi thuận miệng gọi. Tôi còn nhớ rất rõ lần sinh thần của biểu ca, huynh ấy được hoàng thượng tặng cho một bộ lông cừu vô cùng đẹp. Vốn là đàn ông nên huynh ấy đã mang về nhà tặng cho tôi, không ngờ Ngọc Đàm biết chuyện, muội ấy làm cản trước phòng cha mẹ. Kết quả là với chức danh "tỷ tỷ" tôi phải nhường lại món đồ cho "muội muội" mà cũng từ đó biểu ca không còn mang về bất cứ vật phẩm nào nữa. Thường thì tôi sẽ là người thắng cuộc nhưng hôm nay là ngoại lệ, Ngọc Đàm bất ngờ tìm được đồ tôi giấu thể là muội muội thắng. Còn tôi, bỗng nhiên mất đi bộ trang phục mình thích nhất, tôi bức dọc cùng Tiểu Tuyết - nô tì thân cận nhất của mình trốn ra ngoài chơi thay vì đến thư phòng của cha học lễ nghĩa.

Chúng tôi đi dạo mấy phút thì dừng lại trước cửa tiệm bán đồ trang sức lớn nhất phố. Tôi sáng mắt lựa đồ, ông bán hàng thấy tôi phá hỏng gian hàng của mình thì mặt mày bối rối, lên tiếng nhắc nhở: "Vị cô nương này, cô cẩn thận kéo làm hỏng gian hàng của tôi."

Tôi bĩu môi hào phóng đưa cho ông ta một túi tiền, ông ta vui vẻ nhận tiền còn tặng tôi rất nhiều hoa quả. Xem ra chỉ có tiền mới giải quyết tất cả, tôi nghĩ thầm trong bụng.

"Tiểu thư cái chong chóng tre này đẹp quá! "Nha đầu Tiểu Tuyết không hay được ra ngoài vì thế mỗi lần cùng tôi bỏ trốn, nha đầu lại tìm mọi cách để mua được một cái chong chóng. Tôi chẳng hiểu tại sao nha đầu lại thích nó đến vậy.

Cái chong chóng tre trên tay Tiểu Tuyết rực rỡ bảy sắc cầu vồng nhưng kì lạ hơn, thân chong chóng được khắc con chim uyên ương giống như không rời xa nhau. Tôi cầm chong chóng, thỉnh thoảng buồn mồm lại thổi một cái. Cứ như vậy cho đến khi tôi vô tình đụng trúng một vị công tử. Tôi phải thừa nhận hẳn sở hữu gương mặt vô cùng tuần tú, phong lưu cộng với thần thái hút hồn. Có lẽ hẳn xuất thân từ nhà quan cũng nên. Từ trước tới nay tôi chưa từng có khái niệm xin lỗi hay nhận lỗi về phía mình, do đó khi thấy hắn vẫn cố tình nhìn, tôi cau gắt máng: "Ngươi là tên vô lại, còn dám nhìn nữa là ta sẽ móc mắt ngươi ra coi."

Phía sau Tiểu Tuyết giật mình khi nhìn thấy cái gì đó vội vàng ngăn tôi lại, khuyên nhủ: "Tiểu thư chúng ta về phủ đi nếu không đại nhân lo."

"Ngươi buông ta ra, ta nhất định phải cho tên vô lại này một trận." Nói rồi tôi lăm le nắm đấm toan đánh hắn, thú thật một đại tiểu thư quyền quý ở phủ Tể tướng lại có hành động vô pháp như này, cha mà biết chuyện chắc ông xấu hổ đến mức muốn độn thổ.

Tôi dĩ nhiên là không phục, mặc dù bị Tiểu Tuyết đích thân kéo đi, mặt vẫn hầm hầm nhìn hắn, không quên dọa nạt: "Đừng để ta gặp lại ngươi lần nào nữa."

Trước đó chúng tôi đã treo cổng để trốn khỏi nhà và bây giờ lập lại kịch bản. Tuy nhiên khi tôi chuẩn bị đáp đất, kungfu điều luyện của ai đó đã bay tới tóm lấy tôi. Bị bất ngờ tôi hoảng hốt ôm chặt lấy cổ người đó và hét toáng lên: "CỨU MẠNG."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Đáp đất thành công tôi mở mắt, không may đập vào mắt tôi là hình ảnh cha mặt mày hăm hăm và mẹ nhìn tôi đầy trách móc. Bên cạnh là Ngọc Đàm, dù cho mấy tiếng trước chúng tôi vừa mới cãi nhau nhưng bây giờ muối muối là người duy nhất nháy mắt, ra hiệu kêu tôi "chạy ngay đi" khi còn có thể.

"Ngọc Đàm, muối học trèo tường đầu đấy, dạy ta với." Biểu ca bận trăm công nghìn việc không ngờ hôm nay lại có thời gian về phủ và còn tốt bụng giúp tôi khỏi ngã đập mặt.

Tôi nhìn biểu ca, cái bả mặt lúc nào cũng thích đùa mà chẳng thể nghiêm túc một giây khiến tôi hờ hững ko buồn đáp trả. Bởi điều quan trọng nhất là việc đối phó với cha mẹ. Tôi thấy mặt cha vô cùng nghiêm túc pha chút cáu kỉnh, cái mạng của tôi xem ra ko thể cứu vãn nữa rồi.

"Con đã đi đâu? Tại sao ko chịu tới lễ đường?"

Cha đường đường là tể tướng dưới một người duy nhất là hoàng thượng và trên vạn người. Thậm chí hoàng hậu cũng phải nể nang vài phần. Nhưng khi ông trở về phủ, đối mặt với phu nhân, ông chỉ là con tép riu. Và tôi, dường như từng quên mất địa vị của ông trong xã hội, được mẹ chiều chuộng từ nhà nên cứ thế lấn tới. Tuy nhiên cũng ko phải là ko biết điều, giống như bây giờ tôi chẳng dám he răng nửa lời vì tôi biết ông giận thật rồi.

"Con thực sự xin lỗi cha, con biết lỗi rồi." Nước mắt lưng chòng tôi quay sang nhìn mẹ nhưng bà lạnh lùng quay đi.

Vẫn là biểu ca tốt nhất với tôi, huynh ấy chuyển chủ đề một cách nhanh chóng: "Hoàng hậu có dặn con nhắc cha ngày kia đưa hai biểu muối đi thỉnh an hoàng hậu."

"CON XEM HỌC LỄ NGHĨA CÒN CHƯA XONG MÀ CÒN DÁM VÁC MẶT TỚI THỈNH AN HOÀNG HẬU. CÁI MẶT TỂ TƯỚNG NHƯ TA BIẾT ĐỂ ĐẦU CHO HẾT.""

Người tính ko bằng trời tính, cứ ngỡ cha sẽ thôi ko giận mỗi khi biểu ca lên tiếng. Ai ngờ ông càng giận và phẫn nộ hơn. Đối với ông mà nói, sĩ diện luôn quan trọng nhất với ông. Dù cho cả đời ông luôn bảo toàn sĩ diện nhưng chỉ cần con cái ông phạm lỗi thì tất cả những cố gắng của ông đều đổ sông đổ bể. Chính vì vậy ko có lẽ gì mà ông ko tức giận ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tôi bị phạt và hình phạt chính là chép vào giấy một trăm lần công - dung - ngôn - hạnh của bất kì một người phụ nữ nào. Mỗi một từ như thế đã phải giăng ra sáu trang giấy để giải nghĩa. Pha mực, tôi chán nản thờ dài, ko buồn động bút.

"Để muối chép giúp tý nhé. Đàng nào lỗi cũng do muối một phần." Ngọc Đàm xuất hiện như một vị cứu tinh, muối muối ko ngại chép cho tôi hẳn hai mươi lần trong một ngày. Điều mà trước đây tôi chưa từng thấy ở Ngọc Đàm. Và ngay cả nô tì thân cận như Tiểu Tuyết chưa chắc đã chịu sẵn tay áo giúp tôi.

"Nhớ hồi nhỏ hai tý muối thường tranh chấp rất nhiều thứ nhưng sau đó lại làm hoà nhanh chóng. Ngọc Đàm à! có muối làm em gái cũng thật tốt."

Tôi hạnh phúc bẹo má Ngọc Đàm, gương mặt muối muối phúc hậu giống mẹ, thông minh giống cha. Chỉ riêng hai cái má bánh bao từ trên trời rơi xuống là khác biệt nhất. Cũng vì núng nính như bánh bao mà mỗi khi đối tôi thường tìm Ngọc Đàm để bẹo má hay thăm chỉ là cần.

Chép xong hai mươi lần nữa, mắt đỏ hết vào nhau, cách tốt nhất để giải quyết cơn buồn ngủ chính là đi ngủ ngay lập tức. Tôi đứng dậy, lọ mò trở về phòng. Lúc chuẩn bị bước vào phòng, một bóng đen bất ngờ lướt qua khiến tôi giật mình tỉnh ngủ. Tôi toan hét lên thì bị gã nhanh tay đánh ngất.

Sau đó tôi đã bị đưa tới hoàng cung nằm chệch chếch trên giường của thái tử Dương Kinh Thiên. Mà tối hôm đó, hẳn bị hạ xuân dược, được đà lấn tới, hẳn cưỡng bức và cướp đi lần đầu tiên của tôi.

Sáng hôm sau tôi là người tỉnh dậy đầu tiên, ban đầu phát hiện cơ thể ko mảnh vải che thân lại cùng người đàn ông lạ mặt trần như nhộng nằm chung giường. Tôi căn bản là vô cùng sốc và hoảng sợ tột độ. Cộng thêm việc khắp người đau nhức, mệt mỏi, trên người in hằn biết bao dấu yêu đêm ko xuê càng khiến tôi hoảng loạn bấy nhiêu.

Định hình lại mấy phút tôi bắt đầu an ủi bản thân, lúi húi mặc trang phục sau đó chuẩn chỉnh. Bước ra ngoài tôi nhận ra mình đang ở trong hoàng cung và người nằm trên giường kia ko ai khác ngoài vị thái tử sắp được truyền ngôi Dương Kinh Thiên.

Lúc chuẩn bị ra ngoài cung, tôi bị cha bắt gặp, ông ấy ngay lập tức gọi và hỏi tôi: "Sáng ra ko ở trong phủ chép phạt mà chạy tới đây làm gì?" Có vẻ như ông ko biết chuyện tôi mất tích nhưng như thế cũng tốt, càng đỡ rước thêm rắc rối.

"Công chúa gọi con tới nhưng công chúa bất ngờ có việc bận nên hẹn con hôm khác ạ." Tôi và công chúa Văn Kỳ chơi khá thân từ nhỏ vậy nên hoàng thượng cho phép tôi được ra vào hoàng cung tự do để chơi cùng công chúa mỗi khi nàng buồn.

"Ừ, con về cẩn thận."

"Vâng thưa cha."

Tôi về tới phủ, đã thấy Ngọc Đàn với hai mắt đen như gấu trúc cùng với bộ dạng nhếch nhác đứng ở ngoài. Thấy tôi, muội muội vội vàng chạy tới tra hỏi: "Rốt cuộc tỷ đã đi đâu vậy hả? Làm muội lo chết đi được."

Được muội muội quan tâm thì còn gì sướng bằng tôi ôm chăm lấy Ngọc Đàn và kể hết mọi chuyện vì tôi ko thể để bí mật sống quá một ngày.

"Thật hả trời? Hắn dám làm thế với tỷ sao?" Ngọc Đàn bức xúc bật khóc thay cho tôi, Dường như tình tỷ muội lại cao thêm một bậc.

Đội Dương Kinh Thiên dậy thì trời cũng đã quá trưa, hắn mệt mỏi ôm đầu, quả nhiên danh xưng "xuân được mệnh nhất" đúng là danh bất hư truyền. Tác dụng phụ của nó vẫn còn đọng lại và chưa hết hẳn.

"Nữ nhi đêm qua đâu rồi?" Hắn mò mẫm tìm tôi nhưng căn bản tôi đã cao chạy xa bay. Bỗng nhiên hắn phát hiện thứ gì đó lấp lánh phía dưới ga đệm. Lật chăn lên, hắn tìm thấy một miếng ngọc bội trạm sô tinh xảo, phía dưới đáy còn có dấu do đích thân hoàng thượng in. Ngoài ra dấu vết máu đỏ thẫm sừng sững ở giữa khiến hắn nhúm mày.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Dương Kinh Thiên cẩn thận sờ miếng ngọc bội xanh lam, hắn quyết định sẽ tìm ra tung tích của nữ nhi này và cưới nàng. Coi như để bù đắp cho lần đầu tiên của nàng và rất có thể nàng đang mang giọt máu của hắn.

Bên ngoài Lí công công đã đợi thái tử từ rất lâu, ông vô cùng tò mò vì bình thường hắn thường thức dậy và mặc sẵn trang phục đợi ông, thậm chí thấy ông đến muộn hắn còn thẳng thắn khiển trách ông. Hậu quả ông bị trừ lương, kể từ đó dù trời có sập, có xảy ra chuyện kinh thiên động địa đến đâu ông vẫn một lòng dậy sớm nhưng hôm nay mặc cho ông gọi bao nhiêu lần, hắn vẫn ko trả lời.

Dương Kinh Thiên mở cửa trước ánh mặt trời tròn xoe của Lí công công, hắn để hai tay sau lưng: "Tới thỉnh an hoàng hậu." Tức thì hắn tới điện Lệ Chính, bên trong hoàng hậu đang dùng trà thảo mộc vừa mang từ phương Tây về. Bà vô cùng hài lòng trước vị hoa nhài lạ miệng, thấy con trai độc tôn tới thỉnh an, bà vội vàng vẫy tay: "Con lại đây thử vị trà hoa nhài này xem có vừa ý hay ko?"

Hắn "ạ" một câu rồi sau đó cũng ném thử một ngụm, vị đắng truyền qua miệng, hắn từ trước tới giờ ko thích vị đắng vì thế ngay lập tức nhăn mặt, nhổ ra. Thấy con trai cục cựa ko thích, bà liền trở mặt sai người đồ đi dù trước đó bà đã dẫn hoàng thượng mang thêm trà về.

"Con đến đây ngoài việc thỉnh an mẫu hậu, con muốn nói về việc đăng cơ thái tử phi."

"Ý con là?" Chuyện tìm ý trung nhân cho con trai khiến bà vô cùng đau đầu, bà chính là muốn tìm một nàng thái tử phi hoàn hảo, xuất thân danh giá bậc nhất. Bà cũng từng ngắm đại tiểu thư của Khúc đại nhân tuy nhiên khi thấy con gái ông ta ngày đêm chỉ mải luyện võ, ko hề động tới lễ nghĩa, bà lo sau này cưới về Thiên Nhi sẽ bị nàng ta đánh bầm dập mất. Vị tiểu thư thứ hai là nhị tiểu thư Tiêu đại nhân văn võ song toàn mỗi tội hành xử cầu thả, từng khiến bà rơi xuống sông do đó đã bị bà ghim lại. Vị tiểu thư cuối cùng là cháu gái của Thiệu đại nhân, tuy nhiên nàng ta đã thẳng thừng từ chối tấm lòng của bà chỉ để cưới một tên thư sinh nhà nghèo, mồ côi cha mẹ. Há ra Thiên Nhi còn ko bằng tên nhà nghèo mắt mũi chưa sạch đó sao?

"Con đã ngắm trúng vị tiểu thư nào rồi?" Hoàng hậu tò mò theo dõi từng nhất động của con trai. Chỉ cần hắn chịu tiết lộ, bà nhất định sẽ dùng quyền lực của mình để bắt ép nếu nàng ta ko chịu đồng ý, miễn là con trai cục cựa thích.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nghe hoàng hậu nói, Dương Kinh Thiên liền nghĩ tới vị tiểu thư mà hắn đã gặp khi còn ở hội chợ. Lúc đó trên gương mặt xinh đẹp của nàng luôn trực sẵn nụ cười tươi tắn như ánh mặt trời. Vài lọn tóc bay theo chiều gió khiến nhan sắc càng thêm rực rỡ, thanh thoát. Dù ko hẳn là đẹp nhất nhưng vẫn làm hắn ngẩn ngơ, khiến hắn ko màng nguy hiểm tách đoàn chỉ để tiến gần đến chỗ nàng. Đặc biệt nàng còn mắng hắn là vô lại, là người đầu tiên dám chửi hắn ko thêm chớp mắt. Vị tiểu thư với chong chóng tre đã in hẳn trong tâm trí hắn. Và trước khi xảy ra chuyện, hắn từng có ý định muốn nạp nàng làm phi. Tuy nhiên khi xảy ra chuyện, hắn đường đường là thái tử một nước vì vậy hắn có trọng trách phải chịu trách nhiệm với nữ nhi đã bị hắn cướp đi thứ quý giá

nhất cuộc đời.

" Mẫu hậu, con sợ nhớ còn có chuyện phải làm, con xin cáo từ."

Hoàng hậu nhìn theo bóng dáng của con trai ngày càng khuất xa, bà thở dài: " Nói dối. " Sau đó bà đã sai người đi thám thính từng hành động của con trai.

Biểu ca tôi là Vương Ngọc Sơn - huynh ấy là đại tướng quân, nói tới đây chắc hẳn gia phả nhà tôi ko phải dạng vừa rồi. Huynh ấy là người duy nhất dám đối đầu trực diện với thái tử, căn bản Dương Kinh Thiên hẳn cũng rất nể nang biểu ca.

Dương Kinh Thiên đã tập hợp tất cả con trai của từng vị quan trong triều đình, hẳn chính là muốn họ cho xem vật báu gia truyền của mình. Khi đã đến đây đủ hẳn lời miếng ngọc bội ra, lên tiếng: " Ta chính là muốn cưới vị tiểu thư sở hữu miếng ngọc bội này. Trong số các vị công tử ở đây, liệu có ai có miếng ngọc bội giống như thế này? Xin mời bước ra."

Bọn họ ko ai bảo ai thì nhau lời vật gia truyền nhà mình ra soi và so sánh, người thì khác màu, kẻ thì khác chi tiết chạm khắc.....tất cả đều chung biểu cảm là thất vọng bởi suy cho cùng muội muội nhà họ mà trở thành thái tử phi thì tất nhiên danh tiếng của phủ sẽ lên một tầng cao mới.

" Vương tướng quân, đến lượt ngài." Dương Kinh Thiên hồ hững nhìn biểu ca, vẻ mặt của hắn khá thất vọng vì hắn từng mong chờ sẽ nhận được kết quả như muốn. Ai ngờ chỉ toàn là cộc cộc, hơn nữa hắn cũng ko mong chờ biểu ca là người hắn cần tìm.

" Thần xin lỗi, thần quên ko mang theo." Biểu ca ngay từ đầu đã nhận ra miếng ngọc bội là của tôi và huynh ấy bắt đầu nghi ngờ về chuyện tại sao ngọc bội lại nằm trong tay thái tử. Hơn nữa biểu ca chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ để tôi trở thành thái tử phi do đó huynh ấy đã nói dối thái tử.

" Được rồi, cũng ko có gì to tát." Dương Kinh Thiên sau khi ko tìm thấy thứ mình cần liền bỏ đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ngày thỉnh an hoàng hậu cũng tới, người lo lắng nhất vẫn là cha, ông liên tục có những hành động khó hiểu mà mọi người ko tài nào hiểu được. Thậm chí ông từng có ý định bẩm báo hoàng hậu tôi bị ốm ko thể tới thỉnh an nhưng đã bị mẹ ngăn lại. Tôi và Ngọc Đàm được mẹ sai người trang điểm vô cùng long lanh và kiều sa. Lúc kiệu đến, mặc dù đã ngồi an vị bên trong, tôi vẫn cố nhoài lại hứa với cha: " Con hứa sẽ ko làm cha phải thất vọng vì con. " Tôi thấy cha chỉ cười gượng gạo sau đó thần thờ quay vào trong.

Cảm giác buồn phiền trong lòng tôi là sao đây?

Kiếp dừng trước hoàng cung, tôi và Ngọc Đàm bước vào đã thấy hàng trăm mỹ nữ đẹp tuyệt trời mặc xiêm y long lanh chẳng kém gì chúng tôi. Gương mặt ai nấy đều rạng rỡ hẳn ra, có lẽ vậy vì thỉnh an hoàng hậu? Là một việc tưởng đơn giản nhưng khi bắt đầu mới thấy khó khăn vô cùng.

Vừa thấy tôi, đại tiểu thư Giang Thời Muội đã ra về ta đây ko coi ai ra gì, khinh miệt nhìn tôi bởi có lẽ nàng ta chưa bao giờ có cảm tình với tôi. Nàng ta ngày nhỏ hết bị tôi giành đồ chơi thì lại bị Ngọc Đàm bắt nạt. Giờ đây tuy nàng ta đã ra dáng thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, thân hình gợi cảm thì vết sẹo mà muội muội đã căn nàng ta vẫn ko chịu đổi thay.

" Ấy da cứ tưởng nàng hầu nào tới hoá ra là đại tiểu thư Vương Ngọc Đàm. " Chất giọng chua ngoa pha thêm chút giảo vào của Giang Thời Muội càng khiến nàng ta thêm phần đáng ghét.

Bị châm chọc, Ngọc Đàm đầu cúi thấp, muội muội ấy bước lên một bước, ánh mắt tia xuống phần cổ áo Giang Thời Muội, e thẹn lấy tay che miệng: " Chính vì cô quá chua ngoa nên vết sẹo xấu xí kia mới ko chịu rời bỏ cô đó."

" Cô....." Giang Thời Muội cảm phần lờm Ngọc Đàm, căn bản nàng ta vô cùng ghét vết sẹo trên cổ. Chính vì vết sẹo này mà nàng ta ko bao giờ có định muốn thoát khỏi trang phục có cổ áo dài dù cho là mùa đông hay mùa hè nóng nực nhằm che đi vết sẹo xấu xí kia. Tuy nhiên nàng ta lại càng hận người đã gây ra vết sẹo.

Lí công công bước ra ngoài, sự xuất hiện của ông nhanh chóng khiến Giang Thời Muội chú ý, nàng ta rút tay lại, ra về thực nữ. Tôi thầm nghĩ tại sao có người thay đổi chóng mặt đến như thế.

" Hoàng hậu truyền ý chỉ mời các vị tiểu thư vào."

Vừa dứt lời tất cả vị tiểu thư xếp hàng ngay ngắn, lũ lượt rong rã bước vào điện Lệ Chính.

Hoàng hậu là người phụ nữ sở hữu nhan sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, ngoài ra bà vô cùng thông minh, am hiểu lễ đời. Chính vì nhan sắc chim sa cá lặn của bà mới có một Dương Kinh Thiên ngày hôm nay. Hắn ngồi cạnh hoàng hậu, đôi mắt chăm chú như tìm kiếm cái gì đó vô cùng quan trọng với

mình. Tôi thấy hân thành thoảng lại nhìn mình, ngất nổi tam tiểu thư Lí Nguyệt Nhi vốn là bạn thanh mai trúc mã của hân đứng đằng sau tôi. Bởi thế tôi chỉ nghĩ đơn giản hân đang nhìn nằng ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Từng người lên thỉnh an, khi họ thỉnh an xong đều được hoàng hậu ban thưởng. Tôi cẩn thận thận lên thỉnh an tránh ko để sai sót một lỗi nào bằng ko cha sẽ mất mặt mất.

" Tạ hoàng hậu. " Tôi cảm quả thưởng từ tay hoàng hậu, cái vẻ mặt đắm chiêu nghĩ ngợi của Dương Kinh Thiên là sao? Tôi thậm chí còn thấy hân đang đeo ngọc bội của tôi. Vậy mà cứ tưởng mất nữa, hoá ra hôm đó tôi để quên.

Kết thúc buổi thỉnh an chúng tôi trở về phủ với tâm trạng nhẹ nhõm hơn hân.

Trong điện Lệ Chính, sau buổi thỉnh an, rốt cuộc bà cũng đã nhận ra tâm tư của con trai mình. Thái tử phi tương lai hoá ra lại chọn đại tiểu thư của tể tướng Vương Ngọc Hành. Sở dĩ bà cũng từng nghĩ tới chuyện chọn Vương Ngọc Đàm làm thái tử phi tuy nhiên bà sợ Vương Ngọc Hành ko đồng ý. Hơn nữa bà cũng phải nể nang ông ta vài phần hưởng chỉ đến việc ép buộc.

Dương Kinh Thiên chưa bao giờ nghĩ vị tiểu thư mà hân gặp trên phố là tiểu nữ của tể tướng Vương Ngọc Hành, thậm chí còn là muội muội của Vương Ngọc Sơn. Hân đã nghĩ nếu lấy nàng, rất có thể hân sẽ phải gọi Vương Ngọc Sơn là " đại sư huynh ". Tuy nhiên hân lại thấy áy náy khi bản thân ko còn muốn tìm kiếm nữ nhi ngọc bội nữa. Nhất là sau khi hân biết Vương Ngọc Đàm là vị tiểu thư ở phố, hân bây giờ chỉ muốn thành thân với nàng ngay lập tức.

Trên đường về nhà tôi đã kể cho Ngọc Đàm nghe về chuyện tôi bị mất ngọc bội. Tất nhiên chẳng ai đủ bình tĩnh để nghe hết toàn bộ câu chuyện. Tôi bây giờ dường như đang mất phương hướng, chẳng thể tìm ra lối thoát cho mình.

" Sao tỷ lại sơ suất đến vậy? Hay mình quay trở lại hoàng cung tìm cách lấy đi." Ngọc Đàm sai người quay lại hoàng cung mà ko đợi tôi đồng ý.

" Lấy kiểu gì đây, hân luôn treo trên người, nếu mà bị hoàng hậu bắt gặp chuyện động tay chân vào con trai yêu quý của bà ta, chắc chắn ko được yên thân đâu. " Tôi tuyệt vọng nói trong vô hồn, ai mà chẳng biết hoàng hậu yêu chiều con trai mình như thế nào. Ấy vậy mà Dương Kinh Thiên được nuông chiều từ bé thay vì ăn chơi rêu rỗng thì lại rất ngoan ngoãn, sáng lạn. Khá khen cho bản tính tốt đẹp của hân.

" Muội sức nhớ biểu ca có mang theo ngọc bội vì vậy chúng ta phải lấy ngọc bội của biểu ca đi."

Đúng rồi nếu Ngọc Đàm ko nhắc nhở tôi làm sao nghĩ tới chuyện biểu ca mang theo ngọc bội dùng đỉnh trước mặt Dương Kinh Thiên rồi để hân bắt gặp. Nếu mà bị bắt gặp, tôi cá mình sẽ giống như chim trong lồng bị nhốt cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chúng tôi vội vàng trở lại hoàng cung, nghe mấy tiểu nô tài nói thái tử đang chơi bóng ngoài sân. Tôi chạy tới, đúng lúc thấy Dương Kinh Thiên, hân đang có ý định nhắm bóng vào người biểu ca. Thân làm muội muội lại thấy ngọc bội như sắp rơi ra, tôi xông xáo chạy ra đỡ bóng bằng mặt hộ biểu ca, hứng trọn cú đá " BỤP " một tiếng rất lớn.

" NGỌC ĐÀM!!!!!! " Biểu ca tôi sợ quá vội vàng chạy tới đỡ tôi dậy, huynh ấy liên tục gọi tên tôi. Xem ra vẻ mặt gờn đùa của huynh ấy đã biến đổi thành vẻ mặt lo lắng cho tôi.

Dương Kinh Thiên cũng hoảng ko kém khi thấy tôi bắt ngờ dùng mặt chặn đứng cú đá mà hân vốn định dùng sức hông trả thù biểu ca.

" Đau quá! " Ko chây máu mũi mới lạ, tôi sờ mũi, mắt thấy Dương Kinh Thiên định động vào người, tôi né tránh úp mặt vào người biểu ca: " Huynh đưa muội về nhà đi."

" Ủ, để ta đưa muội về."

Đằng sau Ngọc Đàn đã chuẩn bị kiểu để biểu ca đưa tôi về. Vì lo ko biết Dương Kinh Thiên có nhìn thấy ngọc bội ko tôi mới mở màn nhìn lại chỉ thấy hần với gương mặt buồn bã pha chút thần thờ, bàn tay khi mà định trạm vào tôi vẫn cứng đờ trên ko trung.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đầm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Biểu ca đưa tôi về nhà thì trời đã sẩm tối, ngồi trong phòng đợi Tiểu Tuyết bung nước nóng tới. Nghĩ tới chuyện hần biết tôi chính là cô gái mà hần đang tìm kiếm bỗng nhiên mặt mày tôi xanh lét như tàu lá chuối.

Mặc dù rất lo lắng nhưng tôi vẫn cố trấn tĩnh bản thân để có thể ngủ một giấc ngon lành. Sáng hôm sau đang ngủ, Ngọc Đàn chạy hồng hộc tới, muội muội thần nhiên tốc chần lên để gọi tôi dậy.

"Nếu tỳ ko chịu dậy, cha sẽ đích thân tới gọi tỳ dậy đó."

Rõ ràng khi ấy tôi đang mơ được tay trong tay cùng với Đình Nhân ngao du thiên hạ thì bất ngờ gương mặt đầy giận dữ của cha lộ ra xuất hiện khiến tôi giật mình ngã ngửa. Cái lưng đau ê ẩm của tôi sau cú ngã từ giường xuống, hoá ra chỉ là mơ nhưng sát khí vẫn còn ở quanh đây.

Tôi nhanh chóng mặc y phục cùng Ngọc Đàn vào cung, diện kiến hoàng hậu. Ko ngờ sau khi tặng cho tôi một cú bóng sấm sét Dương Kinh Thiên vẫn tỏ ra bình thường, thậm chí ko hề ả nẫn, hời hợt. Nay hần diện áo bào, dáng vẻ rắn rỏi, tuấn tú, khôi ngô của hần vô tình giết chết biết bao trái tim các vị tiểu thư khuê các.

Đội mọi người đã tới đông đủ, lúc này Hoàng hậu từ tốn nói: "Mục đích ta gọi các người tới đây là muốn công khai danh tính của thái tử phi - người sau này sẽ trở thành hoàng hậu đứng đầu hậu cung."

Ánh mắt Dương Kinh Thiên đượm buồn, trong suốt buổi chiều chỉ có mình hoàng hậu là người lên tiếng, còn hần ngồi lặng im như pho tượng. Mặc cho các tì nữ bung hết son hào hải vị từng món ra, hần cũng ko buồn động đũa.

Thái độ này là sao đây? Tôi ko thể cắt nghĩa nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đầm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sau khi hoàng hậu đọc hết các đức tính mà một thái tử phi cần phải có, rốt cuộc người cũng chịu công bố danh tính của vị tiểu thư may mắn đó. Ko cần nói tiểu thư nào cũng hồi hộp, mong ngóng vị công công sẽ gọi tên mình vì thế tất cả đều im lặng, chỉ còn lại tiếng thở dài.

Vii công công đó là người của hoàng hậu, lão đã già nhưng vì rất trung thành với hoàng hậu mà sau khi nghỉ hưu, lão vẫn được giữ lại trong cung. Đằng sau lão, một tên nô tài bụng chiếc khay có giữ một chiếc ngọc bội được làm từ thạch nhũ vô cùng quý giá. Màu xanh của ngọc bích ánh lên khiến ai nấy đều ngỡ ngàng vì vẻ đẹp tuyệt vời của nó. Đặc biệt bên dưới ngọc bội có ghi chữ "Tuý", lão công công lớn tiếng công bố: "Xin chúc mừng tiểu thư Tuý Linh Lung - khuê nữ của đại nhân Tuý Gia đã trở thành thái tử phi."

Lời vừa dứt, chỗ đứng của tiểu thư Tuý Linh Lung trở nên sáng nhất hôm nay. Trái ngược với vẻ mặt thất vọng của mọi người riêng Tuý Linh Lung, dường như nàng ta đã biết trước kết quả. Gương mặt tỏ vẻ đắc ý, hai tay hành lễ, quỳ gối xuống: "Tiểu nữ Tuý Linh Lung tạ ơn hoàng hậu."

Hử? Sao lại là Tuý Linh Lung? Ngọc Đầm tuy có chút vui mừng vì ko bị phát hiện nhưng cô có chút ko phục. Tuý Linh Lung cô ta là con gái út của bộ thượng thư. Với cái chức nhỏ bé mà cha cô ta đang làm hoàn toàn ko xứng với chức danh thái tử phi cao quý. Thậm chí huynh trưởng Tuý Tử từng mang tiếng xấu cường hiếp rất nhiều nữ nhi và từng bị nhốt vào ngục đến hai lần.

Trên đường trở về phủ ý chí của Ngọc Đàn ko khỏi bị lung lay, muội muội kéo tay tôi nhưng tôi vẫn tỏ ra bình tĩnh mặc trong lòng trực sẵn lửa hận.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đầm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Trên đường về nhà Ngọc Đàn ko ngừng rủ rì vào tai tôi, chuyện Tuý Linh Lung trở thành thái tử phi sau ngày hôm nay chắc chắn sẽ trở thành tin đồn động trời. Một Tuý Linh Lung nhan sắc thuộc dạng dừng lại ở mức ưa nhìn thua xa Giang Thời Muội sắc nước hương trời nhưng lại đánh bại nàng ta. Đúng là thật khó tin mà.

" Liệu có phải có người nhúng tay vào? "

Tôi hốt hoảng lấy tay mình bịt chặt miệng Ngọc Đàn rồi dùng dấu hiệu im lặng. Thật ra tôi cũng nghĩ chắc chắn có người nhúng tay vào vì ko lí nào chữ " Ngọc " trong một đêm lại biến thành " Tuý ". Vốn dĩ nhà tôi mang họ Ngọc nhưng sau khi cha tôi ra đời, ông nội đã đổi họ thành " Vương " với mục đích họ mới sẽ thay đổi được vận mệnh gia đình. Tuy nhiên dấu ấn trên ngọc bội ko thể thay đổi thành họ Vương nên ông nội quyết định để như cũ.

" Ý của muội là vẫn muốn ta trở thành thái tử phi????? "

" Đâu có. " Biết mình lỡ mồm Ngọc Đàn vội vàng lảng tránh ra chỗ khác.

Vườn thượng uyển Văn Kỳ công chúa thường ngày lui tới, tại đây nàng bắt gặp bắt gặp thái tử phi tương lai Tuý Linh Lung. Tất nhiên một kẻ cơ hội như nàng ta sẽ ko bỏ lỡ cơ hội được làm quen với Văn Kỳ - nàng công chúa út được hoàng thượng vô cùng yêu chiều.

Tuý Linh Lung tới trước mặt Văn Kỳ hành lễ, nàng ta vô cùng sững sốt trước vẻ đẹp kiều diễm của Văn Kỳ mà phải thốt lên " Nàng công chúa này quả thực rất xinh đẹp. "

Văn Kỳ đang mãi mê bắt bướm, thấy có người tới chào mình, nàng buông gậy xuống, nhìn dung mạo người đó.

Nàng ta là ai? Tại sao lại tới chào nàng? Hàng loạt câu hỏi trong đầu được Văn Kỳ phát huy hết tác dụng.

" Thừa công chúa, thần thiếp là Tuý Linh Lung, con gái của Tuý Thu - giữ chức danh bộ thượng thư. "

Một nữ nô tì sau đó liền nhanh chóng cổ tình nói to: " Bẩm công chúa, cô ấy chính là Thái tử phi đấy ạ. "

Văn Kỳ khẽ liếc nhìn Tuý Linh Lung, nàng ta còn ko bằng một góc của Ngọc Đàn. Nghĩ tới đây, nàng liền chỉ tay thẳng mặt nàng ta, tức giận nói: " TA CẤM NGƯỜI TRỞ THÀNH THÁI TỬ PHI. Chức danh cao quý này mãi mãi chỉ thuộc về Vương Ngọc Đàm mà thôi. "

Tức thì Tuý Linh Lung giận tím mặt, nếu ko phải Văn Kỳ là công chúa chắc chắn nàng ta đã sai người đánh chết rồi. Hơn nữa nàng ta cũng chưa chính thức trở thành Thái tử phi vì vậy nàng ta chỉ còn cách im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Điện Lệ Chính

Hoàng hậu ko ngừng dùng tay lặn chiếc vòng hạt trên cổ tay. Đã hai tháng kể từ ngày bà gửi giấy ghi mệnh của Thiên Nhi cho thầy Hộ Thần, đến nay vẫn chưa có tung tích gì. Ngày lập phi sắp cận kề, bà ko lo sao được? Điều bà lo lắng nhất chính là Thiên Nhi, cái đứa này đầu tiên một mực muốn tìm ra nữ nhi đã bị thằng bé cướp mất lần đầu. Sau đó tìm được rồi, đáng lẽ phải tươi cười, vui vẻ hơn nhưng ko, mặt thằng bé ngày một buồn bã, thậm chí com còn ko buồn chạm đĩa. Bà hỏi thì lác đầu, nhất quyết ko chịu nói lý do.

" Bẩm hoàng hậu, thầy Hộ Thần cầu kiến. "

" Mau truyền vào. " " Bà nhanh chóng ngồi xuống ghế, may quá cuối cùng thầy cũng chịu tới.

Thầy Hộ Thần là một thầy bói toán về số mệnh rất nổi tiếng của Tây Tạng, chính thầy là người đã tiên đoán hoàng hậu sinh được hai vị hoàng tử xuất chúng, một trong hai người này nhất định sẽ trở thành vị hoàng đế tài ba của Trung Nguyên.

Một người đàn ông già nua chống gậy đi vào, sắc mặt của lão vàng vọt ko giống nước da trắng của người Trung Nguyên. Trên tay lão cầm một tờ giấy được ghi tên của thái tử Dương Kinh Thiên bằng mực đỏ.

" Tham kiến hoàng hậu. " Lão quỳ xuống bái kiến hoàng hậu. Ngay lập được được hoàng hậu cho đứng lên.

"Mệnh của Thiên Nhi như thế nào? Ngươi mau nói cho ta nghe." Hoàng hậu vô cùng sốt ruột cho mệnh của con trai, chả vậy mà ra lệnh hắt một đội quân để tìm lão về đây bói mệnh cho con trai.

"Bẩm hoàng hậu, mệnh của thái tử vốn là mệnh Hỏa đại diện cho rồng vàng vì vậy thái tử bắt buộc phải từ hôn với một nữ tử mệnh Kim đại diện cho phượng hoàng. Mà nữ tử này tốt nhất nên chọn con cái của các quan thần từ cấp năm trở lên. Chỉ có như vậy vợ chồng mới hoà thuận, đất nước nhờ thế cũng hưng thịnh."

"Ý của ngươi là?"

Hoàng hậu rút cuộc đã huỷ ra vấn đề, theo lời thầy Hộ Thần, muốn chọn thái tử thì phải chọn tiểu thư khuê các của các quan đại thần từ cấp năm trở lên. Ngoài tể tướng Vương Ngọc Hành thuộc cấp một ra thì những quan khác đều chỉ sinh được con trai. Hơn nữa nếu bà ko nhầm thì Vương Ngọc Đàm mang mệnh Kim.

Bà như vớ được vàng, ban thưởng cho thầy Hộ Pháp rồi vội vàng tìm con trai mình là Dương Kinh Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Tôi được công chúa Văn Kỳ triệu hồi vào cung, thấy tôi, Văn Kỳ liền ôm chặt tôi, khóc nức nở:

"Tại sao tỷ ko thể trở thành thái tử phi, muội ko thích Túy Linh Lung đâu. Cô ta còn ko bằng một góc của tỷ."

Tôi khẽ xoa đầu Văn Kỳ, ôn tồn giải thích: "Có những chuyện ko muốn cũng phải theo thôi, Văn Kỳ muội vẫn còn nhỏ tốt nhất đừng phản đối chuyện gì hết."

Tôi với Văn Kỳ vốn chơi thân từ nhỏ, nếu ko phải thái tử diện hạ chính là Dương Kinh Thiên - kẻ đã cưỡng bức tôi thì chắc chắn chức danh thái tử phi, tôi sẽ sống chết giành lấy. Khổ nỗi cuộc sống mà, đâu thể được voi đòi tiên được.

"Trà nguội rồi để tỷ lấy cho muội chén khác."

Tôi cầm chén trà trên tay, lúc đi qua vườn thượng uyển tôi thấy hoàng hậu và Dương Kinh Thiên đang nói chuyện với nhau. Vốn dĩ tôi sẽ bỏ đi vì nghe lỏm chuyện của người khác là ko tốt nhưng tôi chẳng thể đi nổi khi thấy có người nhắc tới tên mình.

"Thiên Nhi nghe lời ta, huỷ hôn với Túy Linh Lung ngay lập tức. Cô ta ko phải nữ nhi đêm đó, chúng ta đã bị lừa hết rồi."

Tôi ngỡ ngàng khi hoàng hậu đã tra ra sự thật bởi người đã đánh tráo ngọc bội ko ai khác chính là Túy Thu. Tuy nhiên người tiếp tay cho hắn chính là cha tôi. Ông biết tôi bị mất ngọc bội qua lời biểu ca liền nhanh chóng tìm hiểu nguyên do. Để rồi phát hiện luôn chuyện con gái bị thái tử cưỡng bức nên ông mới quyết định ra tay.

"Con biết."

"Con biết sao còn ko huỷ hôn đi. Rốt cuộc con muốn làm gì đây."

"Trước khi huỷ hôn con thực sự muốn biết kẻ nào to gan đã đánh tráo ngọc bội."

Hắn đã biết chuyện ngọc bội đánh tráo bởi dưới đáy ngọc bội rõ ràng khắc chữ "ngọc" nhưng khi đem ra lại mang chữ "Túy". Có một điều chắc chắn hơn chính là ngọc bội luôn được hắn mang theo bên mình, vậy kẻ đó đã đánh tráo từ lúc nào. Hắn thật sự muốn biết danh tính kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Con có còn thích Vương Ngọc Đàm nữa ko? Thầy Hộ Thần đã xem mệnh cho con, ông ta nói con phải cưới nữ tử mang mệnh Kim mà trùng hợp thay nàng ta cũng được sinh ra dưới mệnh đó."

" Vậy mẫu hậu ko ngại tể tướng và đại tướng quân sao? "

" Chuyện này..... " Bà cũng lo lắng lắm chứ bộ, hai cha con nhà họ Vương, gia thế với quyền hành ghê gớm đến mức nào ko phải là bà chưa từng nghe qua. Ngay đến cả hoàng thượng, người cũng phải hỏi qua ý kiến của Vương Ngọc Hành sau đó mới dám toàn quyền quyết định.

Thấy sắc mặt nhợt nhạt của hoàng hậu, Dương Kinh Thiên khẽ thở dài:

" Thôi chuyện này tạm thời gác lại. Con phải tới gặp phụ hoàng đây." Nói rồi hần liền rời khỏi.

Bắt tôi lấy Dương Kinh Thiên, nói thật ngoài cha ra, đừng hòng một ai ép được tôi, kể cả hoàng thượng giá lâm, tôi cũng ko sợ. Do vậy hoàng hậu cũng chỉ khẽ thở dài rồi nhanh chóng trở về điện Lệ Chính.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tuý Linh Lung một ngày vụt sáng trở thành thái tử phi, nàng ta nhanh chóng thay đổi thái độ, ko coi một ai ra gì. Thay vì ở trong phủ học các lễ nghi mà một thái tử phi cần có thì nàng ta chỉ chăm chăm tới điện Càn Khôn - là phủ thái tử ở để theo dõi.

Nói ko một ai tin nhưng đến khi chứng kiến rồi mới biết một thái tử phi tương lai của đất nước nay lại đứng ngoài cửa, nhòm vào trong theo dõi từng nhát cử nhát động của thái tử. Ko chỉ theo dõi, nàng ta còn để ý đến tí nữ bên cạnh thái tử. Chỉ cần sở hữu gương mặt đẹp hơn nàng ta, Tuý Linh Lung sẵn sàng sai người chuyển họ tới chỗ khác. Hành vi quá nhỏ nhen của nàng ta đã vô tình hằn sâu vào tâm trí từng người hầu trong cung Càn Khôn.

Chuyện đến tai Dương Kinh Thiên, mặc cho người hầu khổ sở như thế, hần vẫn nghiêm nhiên bình tĩnh, đóng chặt cửa. Cả ngày ở trong phòng làm chuyện gì đó rất bí mật. Hần cứ như vậy cho đến ngày thứ mười đồng thời cũng là lúc Tuý Linh Lung bị hoàng hậu cho người phạt nàng ta 20 trượng. Nghe nói nàng ta ngang nhiên chuyển cung nữ Tiêu Hà do đích thân hoàng hậu ban cho thái tử - tới cung Trường Xuân hầu hạ Lí lương đệ.

Vừa bị mất mặt lại vừa bị đau, nàng ta vô cùng uý khuất cả gan tới đập cửa phủ Càn Khôn, cửa ko khoá, như có một sức mạnh vô hình khiến nàng ta xông thẳng vào.

" Thái tử, người phải làm chủ cho thần thiếp."

Tuý Linh Lung nước mắt lưng tròng, quỳ gối giữa điện, nàng ta thấy bóng lưng của thái tử khẽ động thì trong lòng ko khỏi vui mừng.

" Đứng dậy. " Dương Kinh Thiên ra lệnh cho nàng ta, lòng bàn tay phải đang cầm miếng ngọc bội khắc chữ Tuý dưới đáy. Để tra rõ sự việc, hần đã phải mời ko biết bao nhiêu người chuyên về đá quý về phủ làm việc. Đóng cửa bao nhau hết mười ngày mới xong, rồi đưa ra kết luận " Ngọc bội khắc chữ Tuý và ngọc bội khắc chữ Ngọc đúng là giống nhau về mọi mặt, khác mỗi chữ " Rõ ràng đây chính là lý do kẻ đó dễ dàng qua được mặt hoàng hậu, chi tiếc gã đã phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng.

" Linh Lung, người còn nhớ Triều Lương đệ ko? Là người rất được hoàng thượng sủng hạnh?"

Tuý Linh Lung tuy ko biết Dương Kinh Thiên hỏi như vậy có ý gì nhưng nàng ta từng nghe cha kể chuyện về những lương đệ " hồng nhan bạc mệnh " của triều đại. Nếu nhớ ko nhầm thì cha từng nói Triều lương đệ là vị chủ tử đáng thương nhất trong số các lương đệ. Nghe nói huynh trưởng của Triều lương đệ từng phạm phải một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, khiến cả gia đình bị liên lụy, Triều lương đệ cũng vì thế mà bị tống giam vào lãnh cung và qua đời ngay sau đó.

" Có, thần thiếp từng nghe qua."

Khoé môi Dương Kinh Thiên khẽ nhếch lên, đứng như hần nghĩ, vậy là kẻ đứng đằng sau giật dây rốt cuộc đã chịu lộ diện.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16

" Ý của người là sao? Thần thiếp ko hiểu cho lắm."

Túy Linh Lung nhận ra vẻ mặt khác thường của Dương Kinh Thiên thủ trong lòng liền lo sợ, nàng ta chính là sợ việc mình vô tình lỡ lời làm lộ thiên cơ, cha nàng ta cũng từng nhắc nhở con gái ko ít về cái mồm ko biết ngậm chặt. Ý chỉ là nàng ta nhiều lời, thiên cơ gì cũng tiết lộ ra cho bàn dân thiên hạ xem.

"Triều lương đệ chính là mẹ của ngươi - mẫu thân hiện tại của ngươi thực chất là nữ nô tì thân cận ngày xưa của mẹ ngươi. Tuy rằng ko biết mối quan hệ Túy gia như thế nào nhưng ta có thể khẳng định kẻ đánh tráo ngọc bội là muốn Túy gia hoá phượng hoàng."

Túy Linh Lung như người mất hồn, cơ mặt cứng đờ, cộng với biểu cảm lạnh lùng của Dương Kinh Thiên, mặt nàng ta càng thêm biến sắc. Cái gì mà Triều lương đệ là mẹ nàng ta? Cha nàng ta từng nói rất rõ Triều lương đệ ko hề có mối quan hệ thân thích nào với Túy gia, chính vì vậy thái tử đã lấy cơ sở ở đâu để khẳng định?

"Thần thiếp ko hiểu người đang nói cái gì hết, theo thần thiếp biết thì Triều lương đệ và Túy gia chưa từng gặp nhau, thêm nữa người lấy ở đâu những căn cứ vô lý như vậy để buộc tội Túy gia."

Xem ra lần này Túy Linh Lung đã bị dọa cho một phen tái mặt rồi. Nàng ta chưa kịp hoàn hồn thì cửa bên ngoài bị mở tung bởi một lực rất mạnh. Một đoàn quân chạy thẳng vào, đằng sau chính là hoàng hậu.

"Người đầu mau bắt con tiện nữ này cho ta, giam nó vào ngục chờ ngày xét xử." Lời hoàng hậu vừa dứt, ngay lập tức Túy Linh Lung bị lôi ra ngoài. Mặc cho nàng ta gào thét khản cổ, ko một ai dám lên tiếng, cha nàng ta cũng nhanh chóng có mặt. Tuy nhiên khi chứng kiến thái độ đầy tức giận của hoàng hậu, ông ta liền ko dám ho he lời nào, chỉ đành trưng mắt nhìn con gái yêu bị lôi đi.

Chuyện của Túy Linh Lung được truyền từ trong cung cho tới ngoài cung, ko một ai là ko bàn về chuyện nàng ta. Có tin đồn Túy gia sẽ bị chu di cửu tộc vì tội dám lừa dối hoàng hậu và thái tử. Mà người vui nhất trong chuyện này phải kể tới Giang Thời Muội, bây giờ chức danh thái tử phi đang bỏ trống và nàng ta chắc chắn là người phù hợp nhất.

"Ta đã nói rồi mà, Túy Linh Lung đâu có cửa với Giang Thời Muội tiểu thư."

Giang Thời Muội đối với những lời khen có cánh cho mình thì càng lộ rõ vẻ kiêu ngạo. Chức danh thái tử phi chắc chắn phải thuộc về nàng. Ngay từ đầu chỉ mình nàng mới hợp với nó, nếu nàng ko có thì ko một ai được phép có được.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tôi tới hoàng cung để thăm biểu ca, huynh ấy vì cứu thái tử mà bị thương nặng. Nghe nói thái tử muốn vào rừng bắt thú, mặc cho mọi người khuyên can, hấn vẫn cố tình tách đoàn. Nghe nói trong rừng xuất hiện một con mãnh thú vô cùng hung ác, chính nó đã giết hại ko ít tính mạng của bách tính, cộng với việc được sự cổ vũ của đệ nhất mỹ nhân La Tiểu Du, hấn liền có khí thế hơn người, muốn giết con mãnh thú bằng chính sức mình do vậy khi bị con thú tấn công, hấn hoảng loạn đánh rơi cung tên. Kết quả biểu ca đã lao vào đẩy hấn ra, hấn may mắn chỉ bị xây xước nhẹ nhưng còn biểu ca, huynh ấy ko được may mắn như hấn, lãnh trọn cú tấn công đó. Thái y nói tình trạng của huynh ấy rất nguy kịch, đáng lẽ đã được đưa về Vương phủ nhưng tên thái tử đáng ghét đó nhất quyết giữ biểu ca trong cung.

Lúc tôi đến thì biểu ca tuy đã thoát khỏi con nguy kịch nhưng vẫn cần theo dõi thêm. Biểu ca nằm trên giường, khắp cơ thể đều được quấn băng trắng, hơi thở vô cùng yếu ớt. Tôi lặng người vì thương biểu ca, nhìn huynh ấy như vậy, chắc chắn mẹ sẽ khóc ngất mất.

"Đàm.....N.....Hi.....ta.....ko.....s.....ao."

"Huynh tỉnh rồi?"

Tôi nắm chặt bàn tay của biểu ca, bàn tay thô ráp vì cầm vũ khí, những ngón tay đầy những vết sẹo và chai sần đi theo năm tháng. Thứ mãi ko thay đổi trên người biểu ca chính là đôi mắt, một đôi mắt bồ câu, trong veo như làn nước mùa thu. Tôi từng ngu ngốc đến nỗi bắt biểu ca phải đổi mắt cho tôi. Vậy mà huynh ấy chẳng những từ chối lại còn hứa đợi tôi trưởng thành, huynh ấy sẽ dành tặng đôi mắt cho mình cho tôi làm quà sinh nhật.

"Vương tiểu thư."

Trong nháy mắt tôi đưa tay lên, tát thật mạnh vào má phải của người đứng sau tôi. Đáng lẽ với sự nhanh trí của mình, hấn lẽ ra tránh được vậy nhưng hấn không hề tránh mà đứng lặng yên như bức tượng, tình nguyện làm bao tải để tôi trút giận. Về mặt ti nữ bên cạnh hấn liền hoảng hốt không nói nên lời, thậm chí còn suýt đánh rơi cái khay trên tay, chắc hấn cô ta đã bị tôi dọa cho một trận nhớ đời, rằng:"Vị tiểu thư này đến cả thái tử cũng dám đánh, chắc chắn không thể động vào rồi."

Trên mặt hấn đầy những vết đen xi càn làm nổi bật năm ngón tay in hằn trên má, tôi đoán chắc là nhọ nồi bởi hấn bưng một bát thuốc cũng màu đen rồi đặt lên bàn.

"Đã tới giờ uống thuốc rồi, đại tướng quân. " Ti nữ đằng sau hấn cung kính nói.

Sau khi đã trút giận lên đầu kẻ đầu xỏ và biết biểu ca đã thoát khỏi con nguy kịch vì vậy tôi liền đứng dậy, không thèm hành lễ với hắn rồi nhanh chóng rời đi. Vậy mà hắn đã nhanh chân một bước, chắn ko cho tôi đi. Về mặt hắn thoáng chút buồn bã, tôi nghĩ thăm hắn đường đường là thái tử muốn hô mưa gọi gió là ko thành vấn đề, ko biết nguyên do gì khiến hắn ảm đạm như vậy.

"Vương tiểu thư, ta thề có trời đất chứng giám, ta nhất định sẽ cứu sống đại tướng quân. Vì thế xin cô hãy tin tưởng ta."

Một thoáng ngẩn người hắn đang cầu xin tôi ư? Chẳng lẽ hắn đã phát hiện chuyện hôm đó? Ko, ko đúng. Về mặt này của hắn, tôi dám chắc hắn chưa phát hiện ra. Bởi vậy trước khi mọi chuyện bại lộ, tôi phải tới đền Trúc Sơn trước khi quá muộn.

"Lời thái tử đã hứa tôi hy vọng ngài sẽ không thất hứa."

Đôi mắt hắn trầm lặng, kiên định nhìn tôi, khẳng định chắc nịch: "Ta hứa."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Sau ngày hôm đó tôi không còn nhận được tin của biểu ca nữa bởi tôi biết Dương Kinh Thiên đã giữ lời hứa với tôi. Hắn đưa biểu ca lên núi, chỉ có hắn và biểu ca, tất nhiên tin này đã đồn qua tiếng lại không biết bao nhiêu người. Chức danh thái tử phi bỏ trống còn thái tử lại đưa một nam nhân tới một nơi vắng vẻ để chữa bệnh, nếu là tôi cũng sẽ nghi ngờ không ít.

Mấy ngày gần đây cha tôi thường về phủ rất muộn, có hôm ông say bí tỉ mới trở về. Tôi và mẹ phải vất vả lắm mới đưa được ông vào phòng. Lúc này ông bắt đầu nói mớ nhưng chỉ riêng một câu khiến tôi nhớ mãi không quên, chính là câu: "Phải đưa Đàm Nhi tới Trúc Sơn càng nhanh càng tốt." Tôi có thể thấy rõ vẻ mặt trần trụi, một chút nhói lòng của ông. Có lẽ đúng như lời vị đại sư nói chỉ có nơi chùa chiền mới hợp với tôi.

Tôi còn nhớ rất rõ hồi tôi tròn mười hai tuổi, đứng vào dịp sinh nhật, một vị đại sư đã đi ngang qua phủ và cha đã mời ông ta vào chơi. Ngay từ khi thấy tôi, vị đại sư liền lắc đầu chán nản, tay phải đếm từng những viên châu của chiếc vòng.

Đến khi cha tôi hỏi, ông ta mới trả lời: "Số mệnh của tiểu thư là mệnh Kim, vốn phù hợp với mệnh Hoả tuy nhiên giờ sinh của tiểu thư không phải giờ lành. Chính vì vậy để tránh điềm dữ cũng như tránh được mọi hậu họa sau này, cách tốt nhất là đưa tiểu thư tới Trúc Sơn. Nơi đó là nơi yên tĩnh và bình yên nhất trần gian, tiểu thư ở đó nhất định sẽ an toàn."

Mặc dù tôi không tin lắm cũng bởi vì tôi cũng chỉ mới mười hai tuổi, nghe hai người lớn nói chuyện lại nói chuyện không hay về mình, có khi đến mẹ cũng chẳng thể chịu nổi. Nhưng kể từ đó tôi không còn được ra ngoài nữa mà có đi, bắt buộc phải có người kèm, cảm giác rất khó chịu. Nhiều lúc bị kèm chặt quá, tôi liền nghĩ tới vị đại sư đó, trách cứ ông ta tại sao lại nói chuyện đó cho cha để bây giờ tôi bị nhốt như thế này.

"Tỷ tỷ, cha vừa trở về nhưng hình như vẻ mặt của cha không được tốt lắm."

Ngọc Đàm bất ngờ xuất hiện khiến tôi giật nảy mình, tuy nhiên nghe muội muội nhắc tới cha trong lòng tôi bỗng không yên. Vì thế tôi quyết định tới nghe lén cha mẹ nói chuyện.

Trong thư phòng tôi thấy hai cái bóng lớn vừa thoát ẩn thoát hiện trong phòng. Tôi nghe thấy giọng cha đầy bất an, sau đó là tiếng sụt sùi của mẹ. Không biết đã có chuyện gì xảy ra nữa?

"Hoàng hậu đã yêu cầu để Ngọc Đàm làm thái tử phi."

Cái gì cơ? Tôi khề rùng mình, càng không ngờ hoàng hậu đã sớm ra tay như vậy.

"Nếu tỷ trở thành thái tử phi thì còn Giang Thời Muội, cô ta sẽ chịu để yên?"

Ngọc Đàm trời sinh tính bướng bỉnh, cổ chấp, đừng nói là hoàng thượng, nàng cũng cóc sợ. Vậy nhưng đến khi gặp mặt Giang Thời Muội, nàng đã bị sức hấp dẫn của cô ta làm cho mê hoặc, nàng tìm cách bắt nạt cô ta mọi lúc mọi nơi. Sau cùng Giang Thời Muội vùng lên chống trả quyết liệt nhưng cũng chỉ được mấy ngày mọi chuyện lại đầu vào đấy. Cho đến bây giờ chiến tích duy nhất còn sót lại mà nàng dành cho cô ta chính là vết cắn trên cổ.

"Nhưng ta đã từ chối."

Hú hồn, tôi còn tưởng cha chuẩn bị bán con gái nữa.

"Vậy còn hoàng hậu, bà ta nói sao?" Dường như mẹ vẫn không yên tâm, bởi bà biết hoàng hậu là người cổ chấp, nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng.

"Hoàng hậu không nói gì tuy nhiên chúng ta phải đưa Đàm Nhi đi càng sớm càng tốt."

Chương 19

Ngày hôm sau khi cha vẫn chưa tỉnh dậy thì Lưu công công đã tới phủ, ông ta giao cho mẹ thánh chỉ rồi lắc đầu nói với bà: "Vương phu nhân, từ trước tới nay lão nô là người hiểu chuyện không phận sự của ai nhưng bây giờ lão nô phải khuyên phu nhân một câu. Xin phu nhân và tể tướng đừng cố chống cự nữa bởi vì hoàng hậu đã quyết, hoàng thượng cũng phải bó tay."

Lưu công công vừa dứt lời, gương mặt của mẹ liền trở nên tái mét, xanh xao, tôi vội vàng chạy tới đỡ bà. Thấy tôi, ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng thầm đánh giá từ trên xuống dưới.

"Bây giờ lão nô đã hiểu vì sao thái tử chỉ để mất tới đại tiểu thư rồi."

Tôi định nói thì bị mẹ cản lại, bà lắc đầu với tôi, đợi Lưu công công đã rời khỏi, đôi bàn tay của bà càng nắm chặt lấy tôi hơn. Giống như việc bà sắp mất đi tôi vậy?

"Đàm Nhi, con yên tâm, ta và cha con nhất định sẽ không để con trở thành thái tử phi."

Tôi biết bà đang nói dối bởi toàn bộ nét mặt bình tĩnh, tự tin bà thể hiện ra đều là đóng kịch. Ngay cả cha là tể tướng cũng không thể ngăn nổi hoàng hậu vậy tôi còn lý do gì để tin vào lời bà nói đây? Tôi không hiểu tại sao vẫn cứ là tôi, từ nhỏ đã bị một lão sư phán sau này sẽ không được sống yên ổn nếu không sống ở núi Trúc Sơn. Bây giờ lớn hơn chút thì bị đẩy vào Đông Cung trở thành thái tử phi.

"Tỷ tỷ, biểu ca trở về rồi!" Đàm Nhi đến thật không đúng lúc chút nào, vì không muốn để muội muội lo lắng, tôi vội vàng lau nước mắt, cố kìm nén vào trong rồi đỡ mẹ dậy.

Đã mấy ngày không được gặp biểu ca khiến cả nhà tôi nhớ huynh ấy da diết. Không có biểu ca, cha tôi chỉ biết nhìn bàn cờ với vẻ mặt buồn bã bởi chơi cờ với con trai trưởng sau mỗi giờ tôi làm việc mệt mỏi chính là thú vui tao nhã của ông. Những món đồ ăn mẹ tôi nấu ra không còn được thấy hình ảnh biểu ca ăn ngấu nghiến mỗi lần ra lò nữa, bà thậm chí còn phân nản: "Nếu có Sơn Nhi ở đây, đồ ăn sẽ hết sạch trong chớp mắt chứ không phải để đây gán cho người này tới người khác."

Mà tôi cũng cảm thấy vô cùng phiền muộn khi không còn được biểu ca trêu chọc, vậy mà hồi trước ngày nào tôi cũng mong biểu ca đi đánh trận, ở đấy hai ba tháng cũng được.

"Con trai tôi!!!" Như dự đoán mẹ là người lao vào ôm con trai cưng đầu tiên, bà liên tục hỏi tại sao biểu ca lâu trở về như vậy. Liệu có phải bệnh nặng lắm không?

Tôi không thể khóc bởi người bên cạnh biểu ca chính là thái tử, tôi không hề muốn hắn thấy được vẻ mặt yếu đuối của tôi lúc này.

"Nàng khoẻ chứ?"

Hắn bất ngờ hỏi tôi, giờ đây từng hành động của tôi đều lọt vào tầm mắt của hắn, tôi rõ ràng đang phân vân giữa việc có nên cầu xin hắn buông tha cho tôi hay không? Nhưng rồi ngay chính khoảnh khắc cha một chân đi giày một chân thì không, chạy tới ôm biểu ca, nước mắt tôi liền rơi lã chã.

Đúng vậy, Vương Đàm Nhi này đây là thứ khiến mày sống chết cũng phải bảo vệ được.

Không trả lời hắn, tôi nhanh nhẹn rút dao từ đai lưng của Dương Kinh Thiên mà hắn thì trở tay không kịp. Tôi để dao trước cổ, gương mặt đỏ ửng lên vì sợ nhưng tôi nhất định sẽ không lùi bước.

"Nàng muốn làm cái gì?" Hắn bắt đầu lo lắng, trong đáy mắt của hắn có cái gì đó rất bất an vậy nhưng hắn chẳng thể lý giải nổi.

"Tiểu nữ sẽ dùng tay chỉ khi người đồng ý thu hồi lại thánh chỉ."

Dương Kinh Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên, hắn nhíu mày: "Thánh chỉ? Thánh chỉ gì?"

Vậy là hắn không hề hay biết...

Lúc này Đàm Nhi từ đứng bất động đằng sau bỗng nhiên chuyển sang giai đoạn di chuyển, muội muội nhanh chân cầm thánh chỉ tới và ném vào mặt Dương Kinh Thiên, muội muội không hề kiêng nể hắn mà đáp trả bằng giọng đanh thép: "Có bản lĩnh thì thu hồi mệnh lệnh đi, đồ vô lương tâm!"

Chương 20

Ngọc Đàn quả thật to gan, ngộ như có hoàng thượng hoặc hoàng hậu trước mặt chắc chắn muội muội bị lôi xuống chém đầu rồi.

Dương Kinh Thiên nhất thánh chỉ lên, đôi mắt dừng lại ở một chỗ. Hắn bỗng nhiên vò nát thánh chỉ rồi đập mạnh xuống nền đất. Tội ngay người nhìn hắn, đây là lần đầu tiên tôi thấy hắn tức giận đến vậy.

"Nàng đi đi."

Hắn là đang có ý đây, tấm lưng vững chắc được phủ hoàng phục giờ đây Dương Kinh Thiên chính là thái tử một nước nhưng hắn lại cả gan ném thánh chỉ đi. Theo lời Lưu công công thì tôi chính là người hắn chọn giờ đây ý nguyện sắp thành, gạo sắp nấu thành cơm vậy nhưng lại bảo tôi đi. Hắn là đang có kế hoạch khác hay là đổi ý?

Dương Kinh Thiên tay cầm thánh chỉ, đến thẳng cung tìm mẫu hậu, lúc này hoàng hậu vừa mới tỉnh dậy, thần sắc nhợt nhạt, mấy ngày nay không được gặp con trai càng khiến bà ủ rũ hơn. Chính vì vậy ngay khi nhìn thấy Dương Kinh Thiên bằng xương bằng thịt đứng trước mặt, hốc mắt của bà bỗng đỏ hoe, đôi tay run rẩy hướng về phía hắn, "Thiên Nhi, con cuối cùng cũng đã trở về."

"Mẫu hậu, thánh chỉ là do người đứng không?" Hắn nhìn thẳng vào mắt mẫu hậu, bày tỏ nỗi thất vọng to lớn. Trước giờ hắn luôn cho rằng mẫu hậu dù gì cũng là thân phận nữ nhi, là hoàng hậu dưới một người nhưng trên vạn người, mấy chuyện chính sự tuyệt đối không nên tham gia. Vậy nhưng hắn đã lầm, mẫu hậu dám cả gan tự ý viết thánh chỉ. Nếu chuyện này mà để phụ hoàng biết được, chắc chắn người sẽ nổi giận lôi đình vì mẫu hậu xem người là trò đùa.

Khi tay của bà chỉ còn cách Dương Kinh Thiên một đoạn thì bỗng nhiên dừng lại. Thiên Nhi nói đúng. Lần này bà đã phạm phải tội tày đình rồi. Nhưng bà không hối hận vì nếu được chọn lại, bà nhất định vẫn sẽ chọn cách này. Không có gì quý bằng hạnh phúc của Thiên Nhi. Lúc trước bà chưa từng thấy hắn đề ý tới một vị tiểu thư nào, ngay cả một ánh mắt, hắn cũng không dành cho ai. Chỉ suốt ngày ở trong thư phòng đánh cờ nhân nhả với Lưu công công. Cho tới tận bây giờ bà vẫn chưa thể tin là hắn đã đề mắt tới Vương Ngọc Đàm.

"Ta không hối hận, miễn là giúp được con, Thiên Nhi ta muốn nhìn thấy con hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Bên ngoài tuyết rơi đã đầy sân, mấy thị vệ bên ngoài đều đã co rúm lại vì lạnh. Lò sưởi trong phòng lại quá nóng, Dương Kinh Thiên tuy mặc hoàng phục, chất vải khá mỏng, nhẹ nhưng cũng đã toát hết mồ hôi. Mỗi lần mím bặm lại, giờ đây trong lòng hắn rõ ràng đang rất lo sợ. Điều hắn sợ nhất chính là chuyện của mẫu hậu, giờ này chắc chắn cũng đã truyền đến tai phụ hoàng, không sớm không muộn, người sẽ đến đây ngay lập tức.

"Thiên Nhi, con nghe ta nói, ta sống đến từng ấy năm cũng chỉ muốn thấy được ý trung nhân của con. Nếu gạt bỏ việc Vương Ngọc Đàm là nữ nhi của tể tướng thì nàng ta hoàn toàn xứng đáng với chức danh Thái Tử Phi. Kể cả con không muốn thì cũng phải nghĩ cho ta, rằng ta mạo hiểm đến bước này, chính là vì ai? Vì con đó." Trên gương mặt xinh đẹp, diễm lệ của hoàng hậu đã xuất hiện không ít nếp nhăn, dấu hiệu của sự già nua, mệt mỏi của bà, cho thấy bà đã bỏ không ít công sức vào kế hoạch tày đình này.

"Mẫu hậu, nhi thần không trách người, nếu trách chỉ trách nhi thần đã quá mềm lòng, đã khiến người phải hy sinh cả tính mạng chỉ để nhi thần mãn nguyện." Hắn vừa nói vừa tự trách bản thân, ngoài kia tiếng rầm rầm của cấm vệ quân ngày càng gần, lòng hắn như lửa đốt. Trong lúc hấp tấp, hắn đã dùng dao tự đâm vào chính mình, nhanh đến nỗi hoàng hậu ở bên cạnh cũng không kịp ngăn lại, "Mẫu hậu nhi thần sẽ bảo vệ người."

"Thiên Nhi!!!" Hoàng hậu nước mắt đầm đìa, nếp nhăn trên mặt nheo lại, càng khiến gương mặt của bà thêm khắc khổ. Từ một thiếu nữ xinh đẹp đến tuổi cập kê, chỉ vì một câu nói đùa của hoàng thượng mà tức khắc trở thành Thái tử phi. Giờ đây nàng Thái tử phi ấy đã trở thành hoàng hậu, đứng đầu hậu cung, dưới một người nhưng trên vạn người...

"Mau truyền thái y."

Hoàng hậu vừa dứt lời, cấm vệ quân đã tới nơi, hoàng thượng mặc long bào, trên mặt biểu lộ rõ vẻ tức giận nhưng khi nhìn thấy thái tử gục trên vũng máu, người đau đớn đặt tay phải lên ngực rồi phun ra một ngụm máu.

Trước khi ngã, người vẫn cố đưa tay về phía thái tử: "Thiên Nhi, có sao con phải làm như vậy?"

Chuyện động trời này rất nhanh truyền đến Vương phủ, khi nghe Tiểu Tuyết kể lại với chất giọng sợ hãi thì tôi lại bình tĩnh đến lạ thường. Hoàng hậu cả một đời bày đủ mọi cách để hoàng thượng yêu mình nhưng tất cả đều thất bại. Nếu không phải bà sinh hạ được hai vị hoàng tử thì có lẽ người nắm giữ hậu cung bây giờ mới là Tiêu thực phi.

"Vậy tính mạng của hoàng thượng và thái tử sao rồi?" Tôi chăm chú nghe Tiểu Tuyết kể lại vừa cố gắng đan nốt chiếc khăn quàng cổ cho biểu ca. Mai mốt là huynh ấy ra trận rồi, chiếc khăn cũ cũng đã rách tả tơi, tôi không muốn biểu ca bị lạnh.

Tiểu Tuyết khẽ lắc đầu, "Nghe bảo sức khoẻ của hoàng thượng yếu lắm còn thái tử cũng nguy kịch."

"Nặng như vậy sao???" Không ngờ lại nghiêm trọng đến như vậy, tôi nghĩ tới chuyện Dương Kinh Thiên đưa biểu ca trị thương rồi lại nghĩ tới nguyên nhân biểu ca gặp nạn, lúc này máu nóng nổi lên, tôi buột miệng: "Hắn sống hay chết thì liên quan gì tới ta."

Đúng là hắn đã cứu biểu ca tuy nhiên là do hắn coi thường mạng sống của mình nên biểu ca mới bị thương. Hơn nữa hắn cũng đã cứu biểu ca, từ nay hai người họ không ai nợ ai. Dương Kinh Thiên người chết rồi đừng tìm tới biểu ca đòi nợ, bằng không ta sẽ không tha cho người đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Bệnh tình của hoàng thượng đã dần chuyển biến thì thái tử ngày càng nặng hơn. Các thái y trong cung đều đã bó tay, mặc cho hoàng hậu nổi giận lôi đình, tất cả thái y trong điện đều quý gối đập đầu xuống sàn: "Chúng thần bất lực tòng tâm."

Chứng kiến thái tử chết dần chết mòn, hoàng hậu không can tâm, bà liên tục túc trực bên cạnh giường của hắn đến mức không thèm ăn uống gì.

"Thiên Nhi, con mở mắt ra nhìn ta đi. Thiên Nhi!!!" Tiếng gọi đau xé lòng của bà vang xa khắp hậu cung. Từ nô tì, thái giám, các vị phi tần hay quan văn, tất cả đều bày tỏ niềm xót thương cho vị thái tử anh tuấn, tài giỏi của đất nước.

Dương Kinh Thiên nằm bất động một chỗ, ngay cả mở mắt hắn cũng cảm thấy khó khăn. Cứ ngỡ đám đòn chí mạng là sẽ ngay lập tức kết thúc cuộc đời mình. Ai ngờ hắn vẫn sống được tới ngày thứ hai, không những chịu đựng sự giày vò từ tinh thần cho tới thể xác còn làm khổ mẫu hậu và những người khác. Bây giờ người mà hắn muốn gặp nhất lại chính là người không muốn gặp hắn nhất. Vương Ngọc Đàm, rốt cuộc nàng đã làm gì để khiến hắn bằng lòng hy sinh mạng sống đến như vậy?

Nàng có cái gì tốt đẹp để ta mê muội đến thế? Xét về nhan sắc, nàng thua xa Giang Thời Muội, về tài năng, nàng cũng kém Khâu Lộ Lộ. Tại sao ta vẫn cứ đắm đuối vào như một tên ngốc?

Dương Kinh Thiên từng bắt gặp Vương Ngọc Sơn mua túi hương, hỏi ra mới biết biểu muội của hắn, Ngọc Đàm mấy đêm nay thường gặp ác mộng, nàng mơ thấy mình bị con hổ vô cùng đáng sợ tha đi. Vì vậy, hắn mua túi hương cho Ngọc Đàm để nàng dễ ngủ hơn. Túi thơm tuy có thể dễ dàng khiến người sử dụng dễ ngủ hơn nhưng về lâu dài sẽ hết tác dụng, nguy hiểm hơn là có tác dụng phụ. Để chấm dứt tình trạng này, Dương Kinh Thiên đã quyết định vào rừng săn hổ, hắn to gan không dẫn người vào theo là sợ bị Vương Ngọc Sơn phát hiện, sợ hắn nhất định sẽ can ngăn. Chẳng ngờ vừa không giết được hổ lại làm Vương Ngọc Sơn suýt mất mạng rồi còn lĩnh cái tát giáng trời từ Ngọc Đàm.

Nếu là tể tướng Vương Ngọc Hành, hắn sẽ né tránh ngay lập tức nhưng người đứng trước mặt hắn chính là Ngọc Đàm. Dù nàng có nói gì hay làm gì thì nàng luôn đứng, hắn không có quyền hay nói cách khác là né tránh, nàng muốn tát, hắn liền để nàng tát.

Thế rồi hắn đưa Vương Ngọc Sơn lên núi trị thương, trong quá trình dưỡng thương, hắn đã nghe không ít lời đàm tiếu giữa mình và Vương Ngọc Sơn nhưng hắn đều mặc kệ. Ngay cả hoàng thượng truyền ý chỉ bảo hắn trở về, hắn quyết không về vì mục đích duy nhất của hắn chính là giúp Vương Ngọc Sơn khoẻ mạnh. Đồng thời cũng chính là không muốn thất hứa với nàng.

Chưa kể những lần thử thuốc đều là do hắn thử, uống đến khi nào không nôn ra nữa, hắn mới dám để Vương Ngọc Sơn uống. Cũng vì thử quá nhiều loại thuốc không rõ công hiệu mà hắn cũng từng suýt mất mạng một lần. Vậy nhưng hắn không hề hối hận, chỉ cần nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của nàng là hắn đã mãn nguyện rồi.

Vương Ngọc Đàm, tất cả những chuyện ta làm đều là vì nàng, vì để nhìn thấy nàng hạnh phúc, ta chấp nhận hết. Không muốn nàng gặp ác mộng, ta liền không cần tính mạng đi giết hổ. Để cứu biểu ca của muội, lần thứ hai ta không cần cái mạng này nữa, bất chấp tất cả thử thuốc. Lần này, ta không muốn mẫu hậu chết và cũng là lần cuối không muốn thấy nàng khóc, ta dùng cái chết của mình trao đổi. Tất cả những chuyện ta làm, nàng đều không biết. Ta thật ngốc khi đã yêu nàng, còn nàng thật tàn nhẫn khi không chịu ngoảnh lại dù chỉ một lần.

"Ta sắp chết rồi? Liệu nàng có khóc thương cho ta không?" Hai hàng nước mắt cứ như vậy mà rơi lã chã xuống gối, Dương Kinh Thiên miệng cười chua chát. Ngay cả khi lúc sắp rời trần thế, nàng vẫn không hề xuất hiện. Nàng là người con gái vô tâm nhất mà hắn gặp.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Tang thương đã ngập tràn cả một đất nước, trên gương mặt người nào cũng lộ rõ vẻ rầu rĩ, đêm nay sẽ là một đêm rất dài, cả đất nước đều mặc đồ trắng, người dân xếp hàng ngay ngắn bên cổng thành. Bởi chỉ một lúc nữa thôi, tin dữ sẽ tới. Đối với họ, tuy thái tử chưa lên ngôi nhưng đã có công gây dựng một phần đất nước hưng thịnh như ngày nay. Nhờ thái tử mà bọn họ có đủ cơm ăn áo mặc, không còn phải ngủ ngoài đường, họ được ban ruộng, ban đất để làm ăn. Giờ đây khi nghe tin dữ, bọn họ không thiết làm gì, cùng nhau đợi ở cổng thành, cùng nhau thành tâm khẩn phạt mong thái tử bình an thoát được kiếp nạn này.

Trong cung, người nào người nấy đều tất bật chuẩn bị tang lễ. Không một ai thấy hoàng hậu, vậy nhưng họ chỉ nghĩ hoàng hậu quá đau buồn nên đã nhốt mình trong phòng. Sự thật là hoàng hậu đã rời khỏi cung lúc nào không hay, bà một mình tới Vương phủ. Đứng trước Vương phủ, lòng hận thù trong bà ngày một lớn, không ngờ thái tử sắp rời đi, thế nhưng Vương phủ vẫn không có bất cứ động thái nào, hoàn toàn điềm nhiên.

"Vương Ngọc Sơn, chính người đã hại chết thái tử, chính tay ta sẽ giết biểu muội của người." Hoàng hậu thân tàn ma dại, gào thét điên cuồng, nhân lúc một tí nữ mở cửa, bà liền len vào trong, tiến thẳng tới khuê phòng của Vương Ngọc Đàm.

Đêm tĩnh mịch. Không ngủ được, tôi liền thức dậy thắp đèn, chiếc khăn len quàng cổ của biểu ca, tôi vẫn chưa hoàn thành xong. Vì vậy tôi cố gắng hoàn thành nốt, thế rồi cũng xong, tôi hí hửng ngắm nhìn thành quả của mình, tuy không đẹp bằng mẹ nhưng cũng được coi là thành công mỹ mãn rồi.

"Muội vẫn chưa ngủ sao?" Biểu ca hầu như đêm nào cũng lấy kiếm ra luyện tập, huynh ấy nói buổi sáng bận phải vào triều nên không có thời gian luyện kiếm. Do vậy cứ tối rảnh là luyện cả đêm.

Nhìn thấy biểu ca, tôi vui lắm vội vàng khoe thành quả của mình. Tôi thừa biết dù cho xấu hay không đẹp đến mấy, huynh ấy cũng sẽ không bao giờ thẳng thừng chê mà buột miệng khen ngợi suốt ngày. Mặc dù biết là nói dối nhưng tôi cũng hùa theo.

"Ồ, khăn của huynh đây hả? Đẹp quá! Còn đẹp hơn cả cái lần trước nữa." Biểu ca cẩn thận ngắm từng đường khâu rồi gật gù, "Quả nhiên ngày càng tiến bộ." Vậy mà khi nhìn thấy ba chữ cuối cùng của chiếc khăn, biểu ca liền nhíu mày, "Thì ra đây là lý do muội nhất quyết không để mẹ đan khăn cho huynh."

Tôi khẽ: "Hả?" một tiếng rồi cô lảng đi chỗ khác.

Ba chữ cuối cùng đó chính là tên của nhị tiểu thư "Khâu Lộ Lộ" nổi tiếng với tài đánh đàn, ca hát không ai sánh bằng, đồng thời chính là thanh mai trúc mã của biểu ca. Hai người họ cũng sắp trở thành phu thê của nhau rồi, tôi cố tình thêm ba chữ đó vào là để nhắc nhở "Huynh đã có phu nhân rồi".

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tôi quàng khăn vào cổ biểu ca, chiếc khăn len màu xanh của biển khơi hoà quyện với màu tím thủy chung cùng bộ trang phục dũng mãnh của vị tướng quân tài ba. Biểu ca cầm kiếm vào năm lên mười tuổi, nghe mẹ kể, dù cho cây kiếm có nặng và to gấp đôi người, huynh ấy vẫn cố cầm cho bằng được. Để rồi không cẩn thận mà lỉnh một vết kiếm cứa vào mu bàn tay trái, giờ đã thành vết sẹo không thể xóa mờ.

Khi tôi còn ở trong mộng tưởng thì bên tai liền nghe thấy tiếng hét thất thanh của biểu ca, "Cẩn thận." Cả người tôi bỗng nhiên bị đẩy sang một bên, rồi sững sờ như người mất hồn chứng kiến cảnh biểu ca cả người đầy máu. Mà người đâm biểu ca lại chính là hoàng hậu, bà ta cười điên dại, ánh mắt đỏ ngầu, bộ y phục màu trắng càng khiến bà ta trở nên đáng sợ.

"Biểu ca." Tôi vội vàng đỡ huynh ấy, dùng tay mình tìm máu cho biểu ca. Tôi căm phẫn nhìn hoàng hậu, phát ra chất giọng lạnh như băng: "Tại sao bà lại muốn giết biểu ca?"

"Ta không có định giết hân, người ta muốn giết chính là người. Thái tử sắp chết, ta không muốn con trai ta phải cô đơn." Nói rồi bà ta nhào người toan lao vào tôi, nhanh như cắt, biểu ca một lần nữa cứu tôi một mạng, huynh ấy thờ hồng học, nói không ra hơi: "Sống chết đều có số, thái tử không may qua đời đều là ý của trời. Có sao hoàng hậu phải cố chấp như vậy?"

"NGƯỜI CĂM MIỆNG!" Nhắc tới hai từ thái tử, hoàng hậu liền biến thành một con người khác, không, bà ta không phải con người nữa mà bà ta chính là quái vật. Bà ta khoe đến mức một tay đã khống chế biểu ca, đưa con dao kềm sát cổ biểu ca, bà ta khiến tôi lo sợ khóc thét lên, "Bà muốn làm cái gì?"

"Người mà Thiên Nhi yêu nhất chính là ngươi, Vương Ngọc Đàm. Ta lệnh cho ngươi phải cứu sống thái tử bằng không ta sẽ giết hân."

Điên rồi. Điên thật rồi. Bảo tôi nhất định phải cứu kẻ sắp bị Diêm Vương lôi đi sao? Nhưng nếu không cứu được, tính mạng của biểu ca, biểu ca sẽ như nào đây? Tôi biết ăn nói thế nào với Khâu Lộ Lộ? Rồi còn cả cha, mẹ và Đan Nhi?

"Được, tôi đồng ý, tôi nhất định sẽ cứu sống thái tử, đến lúc đó, bà nhất định phải thả biểu ca."

Tôi không phải tiên cũng chẳng phải phật, vốn dĩ tôi chỉ là một nữ nhân, là ái nữ thứ hai của tể tướng Vương Ngọc Hành. Bảo tôi cứu người sắp chết sống lại ư? Đó là điều không tưởng. Vậy nhưng tôi không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Tính mạng của biểu ca phụ thuộc vào tay tôi, dù dùng bất cứ cách gì tôi cũng phải khiến Dương Kinh Thiên sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trước mắt tôi bây giờ chính là cung An Điện, là nơi ở thái tử, liệu có phải Dương Kinh Thiên đã trút hơi thở cuối cùng rồi không mà tại sao lại im ắng đến vậy? Ngoài cửa không hề có bóng dáng của lính canh gác, nhờ thế mà tôi dễ dàng vào trong không bị phát hiện.

Hân kia rồi. Trên chiếc giường gỗ lớn được mạ vàng, hân đang ngủ rất say, thờ không đều và cũng yếu ớt như chính tình trạng bây giờ của hân. Gương mặt xanh xao, gầy gò, không còn hồng hào, trắng sáng như trước. Nhìn hân như vậy, tôi lại thấy rất hả hê. Tại sao ư? Bởi vì tôi ghét hân, hận hân. Từ chuyện gặp hân ngoài chợ, va vào tôi cho tới chuyện bị ép hôn. Đối với tôi, hân không xứng đáng làm thái tử. Hân hèn mọn đến nỗi phải khiến hoàng hậu mạo danh thánh chỉ ban hôn; nhất gan đến nỗi gây nguy hiểm cho biểu ca; đáng ghét đến mức chỉ vì hân từ tự mà khiến bao người đau khổ, liên lụy theo.

Dương Kinh Thiên sống hay chết đều không liên quan tới tôi nhưng kỳ thật tôi không mong hân sống, hít chung bầu không khí với tôi. Vậy nhưng vì biểu ca, tôi bắt buộc phải cứu sống hân.

Tôi hít một hơi thật sâu, dần thả lỏng và sau đó lao nhanh về phía hân đang nằm. Mọi uất ức, cơn giận, nỗi nhục nhã hay buồn tủi đều được dồn xuống bàn tay phải này. Chính bàn tay phải, tôi dùng nó để tát thẳng trực diện vào mặt hân. Một tiếng "Bốp" rõ to phát ra, đau điếng người. Vừa tát tôi vừa mắng hân: "Chẳng phải ngươi là thái tử hồ mưa gọi gió sao, sao bây giờ lại nằm bất tỉnh như một cái xác không hồn. Ngươi mau tỉnh dậy cho ta."

Không có phản ứng, tôi thậm chí còn cảm nhận thấy hân không còn thở. Lúc này tôi mất hết bình tĩnh, sự kiên nhẫn vốn có của mình, ra sức lay, gọi hân.

"Ngươi không được chết, ngươi phải sống, chỉ như thế biểu ca mới không sao."

"Ngươi có nghe thấy ta nói gì không? Dương Kinh Thiên, mau mở mắt ra cho ta."

.....

Tôi như chết lặng, hân không còn thở, cơ thể lạnh ngắt khiến đầu óc tôi như tê dại. Biểu ca? Muội, muội thất bại rồi. Hân rốt cuộc vẫn bị Diêm Vương bắt đi. Muội phải làm sao đây? Thế rồi tôi chẳng còn chút lý trí nào, như bị thôi miên, tôi vô thức hôn môi hân. Lạnh! Thực sự rất lạnh. Tôi mong một môi hân giống cái đêm đầu tiên của tôi và hân. Kỹ thuật của hân vô cùng tốt khiến một nữ nhân chưa biết yêu là gì như tôi phải nhớ mãi không quên.

"Buông thái tử ra." Lưu công công từ ngoài bước vào, rõ ràng ông ta đang rất phẫn nộ. Người ngoài nhìn vào sẽ tưởng tôi đang cưỡng gian xác của thái tử. Nghe có vẻ kinh tởm và biến thái nhưng tôi biết dù giải thích ra sao cũng không thể được minh oan. Vì vậy tôi im lặng, mặc kệ bị hai tên nô tài lôi xuống, tôi đang đợi phép màu, một phép màu sẽ xảy ra. Khi tôi sắp bị đưa ra ngoài bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai của Lưu công công.

"Thái tử thở rồi. Mau truyền thái y."

Quả nhiên phép màu luôn xảy ra vào lúc con người ta tuyệt vọng nhất. Thái tử tỉnh lại là một chuyện không tưởng. Do vậy hoàng thượng đã tổ chức yến tiệc linh đình ba ngày ba đêm, cho phép nhân dân được phép ra vào cung thoải mái trong ba ngày đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Dương Kinh Thiên sờ tay lên má phải, cảm thấy má phải nóng ran và nổi đỏ, chỉ sờ nhẹ mà đã rất không tài nào chịu được. Từ bé tới lớn hân chưa từng

bị ai đánh từ Ngọc Đàm, vậy nhưng tại sao má phải của hắn lại đỏ, hắn không hề biết nguyên nhân.

Đường đường là thái tử, nổi uất này hắn không nuốt trôi vì vậy đã gọi Lưu công công tới. Ông ta nuốt nước miếng không dám lên tiếng, mái tóc chuôi tiêu đã ngã sang trắng chứng tỏ ông ta đã không còn hợp với chức vụ này.

"Nói. Là kẻ nào đã gây ra?"

Lưu công công run cầm cập, cúi dập đầu xuống sàn kêu oan: "Bẩm thái tử, trước khi nô tài bước vào điện đã thấy nhị tiểu thư của Vương phủ ở trong. Vì vậy nô tài nghĩ vết thương trên má của thái tử chắc chắn do nàng ta gây ra."

Nhắc tới Ngọc Đàm, đuôi lông mày của hắn liền nhíu lại. Trong con hấp hối, hắn dường như đã nghe thấy tiếng nàng gọi hắn, vậy nhưng hắn chẳng thể tới được chỗ nàng vì bên cạnh hắn chính là Diêm Vương. Hắn đã nghĩ cuộc đời của mình sẽ chấm dứt tại đây. Không ngờ mỗi hắn như được tiếp thêm sức mạnh, ngọt, đó là cảm giác đầu tiên hắn nhận thấy. Hắn liền không tự chủ được, gạt tay Diêm Vương ra rồi chạy như bay theo tiếng gọi đầy trách móc của nàng.

"Vậy bây giờ nàng ở đâu?" Hắn muốn gặp nàng hơn bao giờ hết. Chỉ cần được chạm vào nàng, hắn sẽ biết được đâu là thực hay ảo.

"Chuyện này..." Thái độ phản kích của thái tử càng khiến Lưu công công không dám nói ra.

Nhận ra sự khác thường Dương Kinh Thiên không ngại rút bảo kiếm, kẻ lưỡi kiếm lên đôi vai béo múp của ông ta, dọa: "Nói." E rằng lần dọa này đã khiến Lưu công công sợ chết khiếp, mặt xanh như tái lá chuối: "Bẩm thái tử, Vương Ngọc Đàm vì hành hung người nên đã bị hoàng hậu lời xuống phạt đánh hai mươi trượng."

"Cái gì??" Hắn vút kiếm xuống đất rồi vội vàng tới Vương phủ.

Sau khi lĩnh oan hai mươi trượng từ hoàng hậu, tôi như con chuột nhắt nằm bẹp đi trên giường, không hề thiết tha một thứ gì hết. Mặc cho biểu ca mua rất nhiều cái hay ho, đến một cái liếc tôi cũng không thèm. Cứ như vậy tôi ở trong phòng khóc rống lên, bởi nỗi oan này quá lớn. Tiểu Tuyết đem thuốc bước vào, nàng cẩn thận cạo quần tôi, khi nhìn thấy chồi bị đánh, Tiểu Tuyết không chịu nổi liền bật khóc nức nở. Làn da trắng như ngọc, mềm mịn như nhung của tôi nay còn đâu, thay vào đó là những vết bầm chằng chịt nhìn không khác gì con ghê.

Nằm một lúc lâu cửa lại mở, tôi tưởng Tiểu Tuyết quay lại liền sai nàng: "Lấy cho ta cốc nước, ta khát." Không có tiếng dạ như mọi khi nhưng tôi giờ đây chẳng còn thời gian để ý. Hơn nữa vẫn nghe thấy tiếng cốc được rót nên tôi không may mắn nghĩ ngợi.

Ngẩng mặt lên tôi như chết sững tại chỗ, không phải Tiểu Tuyết, chính là hắn- Dương Kinh Thiên, do hắn mà tôi mới ra nông nỗi này. Vậy mà còn dám vác mặt tới đây, lại còn bày ra bộ mặt thương xót. Hắn mở miệng: "Nàng đã đỡ hơn chưa? Ta có mang thuốc tới cho nàng đây."

Lòng tốt của hắn tôi không cần, mọi uất ức trào dâng, thêm nữa đây là Vương phủ, là nơi tôi hô mưa gọi gió vì thế tôi không sợ hoàng hậu tới hỏi tội. Khi hắn định lại gần, tôi liền nhảy dựng lên, ném gối vào mặt hắn và hét lớn: "Ngươi cút cho ta. Ai cho ngươi tới đây. Ta hận ngươi, Dương Kinh Thiên."

Hắn bị ném vào mặt mặc dù rất đau nhưng hắn lại không phản ứng gì. Cứ thế đứng chịu trận, hiên ngang như một bức tượng. Phản ứng của hắn càng làm tôi tức điên, vớ được thứ gì là tôi ném hắn. Ở bên ngoài cũng đã làm kinh động đến không ít, rốt cuộc biểu ca phải lao vào, giữ tay tôi rồi nhìn thái tử: "Xin người hãy về đi."

"Ngươi còn đứng làm gì, cút cho ta."

"Vương Ngọc Đàm, muội có thôi ngay đi không." Biểu ca chưa bao giờ mất bình tĩnh đến vậy, huynh ấy ôm tôi vào lòng rồi liên tục nói lời xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Dương Kinh Thiên đau lòng rồi đi, ngay khi trở lại cung hắn liền sai người tìm những kẻ vừa rồi đã đánh Ngọc Đàm, hạ lệnh cho bọn họ: "Các ngươi vừa đánh Vương Ngọc Đàm như nào thì đánh ta như vậy, đủ hai mươi trượng mới dừng lại."

Bọn họ nhìn nhau không dám manh động, thế rồi cùng rủ nhau quỳ rạp xuống van xin: "Xin thái tử tha mạng, chúng nô tài chỉ làm theo lời hoàng hậu."

Lòng hắn đã quyết thì ai dám trái lệnh, mặc bọn họ van xin, hắn nằm úp xuống ghế, ra lệnh: "Đánh." Biết không thể không đánh, bọn họ mỗi người cầm một gậy, đánh thái tử hai mươi trượng.

Dương Kinh Thiên đang trong giai đoạn dưỡng thương, bây giờ lại bị đánh hai mươi trượng làm sao chịu nổi. Sắc mặt hắn ngày càng tái mét, cơ thể run bần bật, khi chỉ còn năm trượng nữa, bọn họ liền dừng lại. Hắn nhanh chóng hét: "Tiếp tục." Hắn đường đường là nam nhi, hai mươi trượng cũng không chịu nổi thì huống hời gì Ngọc Đàm chịu nổi. Nghĩ tới cảnh nàng bị đánh, hắn càng thương nàng hơn.

Hắn muốn đưa thuốc cho nàng nhưng sợ nàng chưa nguôi giận nên đành đợi tới ban đêm. Đêm, hắn cùng Lưu công công đứng đợi trước Vương phủ, đại tướng quân Vương Ngọc Sơn cung kính nhận lấy thuốc từ tay Lưu công công.

"Cảm tạ tấm lòng của thái tử điện hạ, thần nhất định sẽ đưa cho Đàm Nhi."

Đêm hôm biểu ca không ngủ, bước vào phòng tôi rồi đưa cho tôi một lọ thuốc. Nhìn qua đã biết là thuốc quý, trên thân thuốc còn in con dấu của hoàng thượng. Nếu vậy người đưa thuốc cho biểu ca chỉ có thể là thái tử. Mỗi lần nghĩ tới hắn, cả người tôi liền run lên bần bật vì uất ức.

"Những thứ có liên quan tới thái tử muội quyết không động vào, huynh mang đi đi, muội chường mắt lắm."

Thuốc còn chưa đưa tới tận tay đã bị từ chối khiến biểu ca không khỏi đau đầu vì tôi. Huống chi huynh ấy đã hứa với thái tử sẽ khiến tôi dùng thuốc.

"Đàm Nhi muội nghe ta nói, tấm chân tình mà thái tử dành cho muội, chẳng lẽ muội vẫn chưa nhận ra? Trái tim của muội được làm bằng gì, bằng đá, bằng kim cương hay bằng sắt... Ta thân là biểu ca cũng không thể hiểu nổi muội đang nghĩ cái gì?" Đang yên đang lành bị biểu ca trách móc, dù không muốn tôi vẫn phải đập bàn, cãi lại.

Chắc chắn biểu ca đã bị thái tử mua chuộc mất rồi, huynh ấy không ở cùng Khâu Lộ Lộ thì thời gian còn lại đều kẻ sát bên cạnh thái tử. Dù cho biểu ca thương tôi cỡ nào nhưng chỉ cần một lời của thái tử, huynh ấy liền bênh hắn và mắng tôi.

"Vương Ngọc Sơn huynh đừng xuất hiện trước mặt muội nữa." Tôi sai Tiểu Tuyết tiễn biểu ca ra tận cửa, một mình tôi ở trong phòng thăm nguyên rủa tên thái tử chết tiệt đó. Hắn không những làm tôi bị đánh mà còn cướp luôn biểu ca, tội trạng đáng ghét muôn phần.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Hai hôm sau ngày lĩnh hai mươi trượng tử lệnh của hoàng hậu, cha bất ngờ không cho phép tôi vào trong cung nữa. Ngay cả công chúa Văn Kỳ triệu tôi, tôi cũng không được phép đi, hại nàng khóc ròng suốt mấy ngày vì nhớ tôi. Trong khi đó Ngọc Đàm lại tha hồ ra vào cung. Sinh thân của Dương Quý phi, Ngọc Đàm đã tự tay đàn một khúc nhạc ngẫu hứng liền lấy được lòng hoàng hậu, rồi còn được ban thưởng rất nhiều vàng, ngọc, đồ trang sức. Hoàng hậu đối xử với Ngọc Đàm tốt đến nỗi trong cung rầm rộ lên tin đồn, chức danh Thái tử phi tương lai chính là Vương Ngọc Đàm. Tôi không hiểu Ngọc Đàm nghĩ gì trong đầu nữa, tại sao đang yên đang lành lại có được sự sủng ái của hoàng hậu, rồi còn cùng thái tử đi ngắm pháo hoa. Bản thân Ngọc Đàm vốn dĩ không thích ăn đồ ngọt nay lại cùng hoàng hậu nếm điểm tâm. Còn thái tử, bên ngoài luôn thể hiện sự hài lòng về Ngọc Đàm nhưng bên trong thì sao? Hắn sai người theo dõi nhất cử nhất động của tôi, mọi hoạt động thường ngày mà tôi làm đều được gói gọn trong từng trang giấy của một tên nô tài chăn ngựa. Nếu không phải tôi có tính cẩn thận thì chắc vẫn chưa phát hiện ra.

Hôm nay cha tôi về phủ sớm hơn mọi ngày, biểu ca không đi cùng ông, không cần hỏi cũng biết huynh ấy đang ở cùng ai. Khâu Lộ Lộ không ở Bắc Triều, vậy người ở cùng biểu ca chỉ có thể là thái tử. Hai đáng nam nhi ở chung một phòng, người ngoài nhiều chuyện nhất định sẽ đồn ầm lên.

Không có Ngọc Đàm ríu rít bên cạnh, tôi bỗng cảm thấy chán nản. Dường như mọi thứ trước kia đều đang dần biến mất, không còn những buổi đêm cả nhà quây quần bên nhau. Cha mỗi ngày một già đồng nghĩa với việc không thể làm việc nhiều như xưa. Mọi trọng trách đều dồn lên đôi vai vững chắc của biểu ca. Tôi chợt nhận ra mẹ không còn cười nhiều như trước, ngày Ngọc Đàm vào cung, cũng không thấy bà ra tiền.

Tôi muốn giải đáp thắc mắc của mình nên đành liều tới thư phòng của cha, đèn còn sáng, tôi chắc chắn ông chưa ngủ nên rón rén tiến vào gần cửa, nhẹ nhàng áp tai lên nghe, "Đàm Nhi con tốt nhất nên quay về đi, trước khi hoàng hậu phát hiện ra con."

Người mà ông đang nhắc nhở chính là Ngọc Đàm ư? Càng ngày tôi càng cảm thấy mọi chuyện rối rắm kinh khủng, không biết đường nào mà lẩn.

"Cha, là Đàm Nhi vô dụng, thái tử tuy bên ngoài đối xử với con rất tốt nhưng khi chỉ còn lại con và người, thái tử liền lạnh nhạt với con, ngay cả một cái liếc cũng không dành cho con." Đàm Nhi vừa nói vừa khóc, tôi chưa từng thấy con bé khóc nghẹn đến vậy. Chắc hẳn Ngọc Đàm đã chịu rất nhiều ủy khuất. Nhìn thái độ khó xử của cha, tôi dường như đã hiểu rõ mọi chuyện, đừng nói với tôi, cha muốn thái tử yêu Ngọc Đàm, đưa con bé lên làm thái tử phi đồng nghĩa với việc tôi được giải thoát.

"Ngọc Đàm sao muội lại ngốc như vậy?" Muội muội ngốc, sao có thể hy sinh hạnh phúc của bản thân để giúp tôi chứ? Vốn dĩ tôi không xứng đáng để nhận lấy bởi Ngọc Đàm đáng lẽ sẽ được hạnh phúc như đúng tên của muội.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Một ngày trời lộng gió, thời tiết mùa thu xua tan đi cái nóng bức của mùa hạ, tôi khoác thêm áo mỏng, hai tay không ngừng đan vào nhau. Sở dĩ tôi hồi hộp là vì thái tử đã mời tôi vào cung. Vậy là sau bao nhiêu ngày bị cấm túc, tôi chính thức được bước vào cung. Người đầu tiên tôi gặp là công chúa Văn Kỳ, mới không gặp mấy ngày mà nàng đã trở nên hốc hác, khó nhận ra. Nghe nói hoàng thượng đã ban hôn công chúa Văn Kỳ với thái tử của Tây Lương. Một cô gái mới tròn mười sáu tuổi bị gả đi nơi xứ người, không khỏi khiến người ta đau xót.

Tâm sự với công chúa vài câu thì nàng phải đến Trường Xuân cung, tôi khẽ thở dài chào tạm biệt nàng, dặn dò nàng đủ thứ. Hết hôm nay là nàng sẽ đi khỏi nơi đây và không biết ngày nào trở về.

Tôi tới điện của thái tử, thấy tôi, hắn liền sai hết người lui xuống. Dáng vẻ tiêu tụy của hắn khiến tôi phải để ý. Muội muội Văn Kỳ mà hắn yêu thương nhất sắp phải gả đi, hắn không buồn sao được. Giống như tôi và Ngọc Đàm, nếu một ngày tôi gả đi, chắc muội muội sẽ đau lòng chết mất.

Dương Kinh Thiên mặc áo lụa trắng, đường nét được may tỉ mỉ đến từng chi tiết, mặc dù tiêu tụy nhưng vẫn không thể chìm được vẻ anh tuấn và thần thái hiem có của hắn.

"Tiểu nữ bái kiến thái tử." Đây là lần đầu tiên tôi hành lễ với hắn, rốt cuộc tôi vẫn nên an phận đủ đường, không nên chọc giận hắn.

Khi ánh mắt chạm nhau, đôi mắt lạnh lẽo của tôi vô tình va vào ánh mắt si tình của thái tử, tạo thành tia lửa điện xoẹt ngang người tôi. Cảm giác này là sao? Tôi không thể nào cất nghĩa được.

"Miễn lễ. Lý do ta mời nàng vào cung chính là muốn giải thích một chuyện." Để đi đến quyết định này, trong lòng hắn, buồn bã có, đau đớn có mà tuyệt vọng lại càng nhiều. Nhờ vào khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, hắn chợt nhận ra trong mắt Ngọc Đàm không hề có hắn. Nếu đã không có hắn, vậy còn níu giữ thứ tình cảm vô nghĩa này để làm gì?, "Ta thực lòng xin lỗi về những chuyện trước kia, ta là người có lỗi với nàng, ta sẽ không bắt ép nàng trở thành thái tử phi. Vì vậy nàng không cần lo lắng, cũng không cần hận ta, những chuyện nàng không muốn làm, ta tuyệt đối sẽ không bắt ép."

Đừng! Sét đánh mang tai. Tôi khó hiểu nhìn Dương Kinh Thiên, chỉ thấy biểu cảm khổ sở của hắn. Thứ hắn đang cầm trong tay chính là ngọc bội của tôi, cách mà hắn nâng niu miếng ngọc bội không phải của mình vô tình khiến sống mũi tôi cay xè.

"Nàng đi đi. Đừng bao giờ ngoảnh đầu lại." Bờ vai vững chãi của hắn có một ngày cũng phải run rẩy, hô hấp ngày một khó khăn, hắn không cho phép bản thân gục xuống vì vậy đã tự lấy dao cứa vào lòng bàn tay, máu chảy lênh láng. Vậy mà hắn lại chẳng thể cảm nhận được nỗi đau bởi lúc này hắn đã bị gặm nhấm mất nỗi đau rồi. Đối với hắn, Ngọc Đàm chính là mặt trời trong tim hắn, len lỏi vào từng góc ngách, thế nhưng mặt trời cũng chỉ có thể xuất hiện vào ban sáng. Vì vậy trái tim chứa đầy vết thương của hắn cũng tự mà biết đau rồi biết chữa lành.

Chỉ là hắn không ngờ Khâu Lộ Lộ chính là nữ nhân đã qua đêm với hắn. Hắn từng ước giá như nữ nhân đó là Ngọc Đàm thì tốt biết mấy. Vì như vậy, hắn có thể đường hoàng rước nàng về dinh. Hắn không yêu Khâu Lộ Lộ đã đành, nay lại còn mang tiếng cướp đi nữ nhân của đại tướng quân Vương Ngọc Sơn. Thật chẳng biết kiếp trước hắn đã chuốc thù chuốc oán với huynh muội của Vương phủ như nào mà bây giờ lại loạn đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Rời khỏi cung với tâm trạng bồn chồn, lo lắng, tại sao Dương Kinh Thiên lại dễ dàng tha cho tôi như vậy? Trước đây khi thánh chỉ tới, tôi đã phải dùng chính sinh mạng mình để đe dọa thái tử, thậm chí cha dùng mỹ nhân kế đối phó với hắn cũng không thành công. Vậy mà dùng một phút, hắn nói tha là tha sao?

"Kia chẳng phải nhị tiểu thư Vương phủ - Vương Ngọc Đàm?" Cách tôi mấy bước chân Giang Thời Muội mặc y phục màu vàng, tươi rói như ánh mặt trời đang bước về phía tôi. Nàng ta đối với tôi mà nói chưa bao giờ đến đúng thời điểm.

Ánh mặt lạnh lùng của tôi xẹt qua người Giang Thời Muội, muốn đuổi nàng ta đi càng nhanh càng tốt tuyệt đối không thể dùng lời nói mà chỉ có thể dùng ánh mắt. Ấy vậy mà hôm nay nàng ta lớn mật không tỏ vẻ sợ hãi như trước kia mà ngược lại còn lấn tới, trừng mắt nhìn chằm chằm vào tôi, "Nghe nói thái tử đã tìm ra danh tính nữ nhân qua đêm với người. Ta rất vui khi người đó không phải là cô, Vương Ngọc Đàm."

Cái gì? Tôi trừng mắt lại nhìn Giang Thời Muội, chỉ cảm thấy nàng ta đang nói là sự thật. Nếu thế thái tử tha cho tôi chính là đã tìm ra nữ nhân đêm hôm đó. Nhưng mà nữ nhân đó vốn dĩ là tôi, vậy thái tử đã tìm ra ai?

"Đó là ai???" Lần đầu tiên tôi mất bình tĩnh trước mặt Giang Thời Muội, dường như nàng ta cũng bất ngờ với phản ứng của tôi. Lòng mảy may thanh tú nhú lại, nàng ta mạnh mẽ túm chặt cầm tôi, "Thái tử phi tương lai chính là Khâu Lộ Lộ." Dứt lời nàng ta liền buông cầm tôi ra, nò ti bên cạnh lấy trong túi một chiếc khăn rồi nhẹ nhàng lau sạch đôi tay ngà ngọc của nữ chủ nhân. Giang Thời Muội đi rồi, tôi vẫn ngẩn người trước câu nói của nàng ta. Nếu là người dân của Bắc triều, không một ai là không biết biểu ca Vương Ngọc Sơn và Khâu Lộ Lộ chính là thanh mai trúc mã. Tình cảm hai người dành cho nhau không một ai bì kịp. Tết Nguyên Tiêu năm sau chính là ngày biểu ca sẽ mang lễ vật tới Khâu phủ hỏi cưới người thương, vậy mà sao bây giờ lại...?

"Biểu ca...!!!" Tâm trạng của huynh ấy lúc này chính là chuyện quan trọng nhất, tôi vội vàng trở về Vương phủ. Bước chân vào phủ tôi liền thấy cha và mẹ đứng ở ngoài sân. Bên cạnh cha là con tuần mã cha thương nhất, nó tên là Tiểu Bạch.

Thấy tôi, cha cố nở một nụ cười gượng gạo, "Đàm Nhi con về rồi."

Nhận ra vẻ thất vọng của tôi, cha nhận chóng đui vào tay tôi một túi ngân lượng, sau đó đưa dây cương cho tôi nắm, "Cha, chuyện này là sao?"

"Đàm Nhi ta đã thông báo cho các sư cô ở đền Trúc Sơn rồi, bây giờ con cười Tiểu Bạch đến đó càng nhanh càng tốt. Cha biết là gấp gáp nhưng xin con đừng hỏi tại sao, đợi mọi chuyện qua hết cha sẽ kể lại tường tận cho con nghe." Tôi thấy nước mắt của cha, vẻ mặt đau thương của mẹ, nếu cha đã nói như vậy sao tôi dám không nghe lời đây? Tính cha vốn cứng rắn, nghiêm khắc, những chuyện không may xảy ra luôn được ông tính toán trước. Vì vậy tôi nhanh chóng trèo lên lưng ngựa, cầm dây cương, đau đớn nói, "Cha mẹ, Đàm Nhi đi đây."

Trong cung lúc này đang chia thành hai phe, tranh đấu quyết liệt, nguyên nhân chính là chuyện Thái tử phi tương lai là Khâu Lộ Lộ. Phe thứ nhất ủng hộ lập Khâu Lộ Lộ lên làm thái tử phi, bởi nàng chính là nữ nhân tuyệt sắc nhất tại Bắc Triều, tài năng có thừa, tài ca hát, múa nàng đều có thể cân hết. Phe còn lại muốn giúp đại tướng quân Vương Ngọc Sơn đòi lại công bằng. Nam nhân Khâu Lộ Lộ yêu nhất chính là đại tướng quân, điều này ai cũng biết. Vậy nên nếu lập Khâu Lộ Lộ nên làm Thái tử phi, thái tử sẽ mang danh cướp vợ của quân thần. Nếu chuyện này đến tại những nước khác, thái tử và Bắc triều sẽ trở thành trò cười cho bàn dân thiên hạ.

Trưởng Xuân cung hoàng hậu và thái tử cũng tranh cãi nảy lửa, bởi theo hoàng hậu Thái tử phi vốn dĩ đã được bà đóng khung cho Vương Ngọc Sơn. Bây giờ thái tử không những không nghe lời bà mà còn ngang nhiên cướp vợ của quân thần. Thử hỏi người làm mẹ như bà có bị tức chết không.

Đứng trước mẫu hậu, Dương Kinh Thiên khẳng khái như hòn núi, chẳng thể bị vĩa hoàng hậu át đi. Chuyện hán đã quyết tuyệt đối sẽ không để ai ngang nhiên xen vào.

"Nhi thần không hiểu, Khâu Lộ Lộ hơn Vương Ngọc Sơn về mọi mặt, tại sao người nhất định phải chọn Vương Ngọc Sơn? Nếu người tin về lời thầy bói nói, thật xin lỗi mẫu hậu, nhi thần không thể nghe theo."

Hoàng hậu đã bị tức tới nghẹn họng, bà đâu còn tâm trạng để đôi co với đứa con cứng đầu này. Nếu vậy bà đành buông tay, phó mặc cho số phận. Khâu Lộ Lộ cũng tốt, chỉ là bà e ngại đại tướng quân sẽ ghim thái tử, hơn nữa Vương Ngọc Sơn là người mưu trí, chắc chắn Bắc triều còn phải nhờ vả hán rất nhiều. Do đó tuyệt đối không thể làm phật ý hán.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Sơn Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tôi ở núi Trúc Sơn đến nay đã được hai ngày, các ni cô đều rất tốt bụng và ân cần, họ kiên nhẫn dạy bảo tôi đến nơi đến chốn. Khi còn ở Bắc triều tôi không phải động chân động tay vì mọi thứ đã có Tiểu Tuyết lo nhưng hiện tại tôi phải lo liệu mọi thứ. Ngay cả việc giặt quần áo, tôi để hết vào một cái chậu rồi cắm cây gậy ra suối giặt. Mới chỉ có hai ngày mà bàn tay đã chai sần và đen nhem đi. Nếu cha mà thấy bộ dạng tôi lúc này chắc chắn sẽ không nhận ra con gái.

Buổi sáng tụng kinh cùng các ni cô, tôi ngồi khoanh chân, hai tay chắp vào nhau. Quyển kinh được đúc thành một nghìn trang, mực chữ đen, màu sách đã ngả màu vàng. Một vài chỗ hoen ố nhìn cũ kỹ lạ thường. Khi không phải tụng kinh tôi liền lấy giấy và bút ra để viết thư cho gia đình. Vậy mà mỗi lần đặt bút mặc cho trong đầu có rất nhiều lời muốn nói nhưng lúc viết xong, lúc đọc lại liền thấy nội dung bức thư viết rất lủng củng bởi vậy đến nay tôi vẫn chưa thể gửi một bức thư nào đi.

Đang cặm cụi viết thì ni cô bước vào, bà nói với tôi: "Đàm Nhi, có người tìm con." Tôi ngạc nhiên, liệu có phải là tin tức từ cha không? Vì vậy tôi đặt bút xuống, theo ni cô ra ngoài.

Ở đó tôi thấy bóng dáng của Ngọc Sơn, không phải cha mà là muội muội. Kể từ lúc đi, tôi chưa kịp nói lời từ biệt với Ngọc Sơn, không biết muội muội có giận tôi không nữa.

"Ngọc Sơn, cha mẹ thế nào rồi? Mọi người sống có tốt không? Còn cả biểu ca nữa???" Tôi hỏi liên tiếp Ngọc Sơn, như sợ bị mất một thứ gì đó rất quan trọng. Vừa thấy Ngọc Sơn, nước mắt liền rơi là chảy. Nếu không phải muội muội đứng quay về phía tôi thì chắc chắn tôi đã bật khóc nức nở rồi.

Sau những câu hỏi của tôi, Ngọc Sơn bình tĩnh quay mặt lại, thái độ lạnh nhạt của muội muội khiến tôi vô cùng ngỡ ngàng.

"Khâu Lộ Lộ tử tử rồi, biểu ca cũng vì đau đớn mà tự nhốt trong phòng không thiết tha ăn uống gì. Tỷ cảm thấy biểu ca sẽ sống tốt sao? Chức vụ đại tướng quân bị lung lay, tỷ nghĩ người làm tể tướng sắp từ chức như cha có sống tốt không? Muội cũng sắp bị gả đi. Tất cả mọi thứ ra nông nổi này đều là vì tỷ mà ra, tỷ nghĩ mọi người sống tốt thật sao?" Ngọc Sơn lạnh lùng đẩy ngã tôi, sau đó chỉ thẳng vào mặt tôi: "Trong khi mọi người sống dở chết dở thì tỷ làm gì? Ta hận tỷ, hận tỷ vì chỉ nghĩ cho bản thân mình. Tỷ không xứng với những gì biểu ca đã làm cho tỷ."

Nghe Ngọc Đàn nói, tôi như chết lặng. Đau đớn, tuyệt vọng đều có. Tôi không ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Vốn dĩ ban đầu chỉ là một chuyến hành trình lên đền Trúc Sơn, bây giờ lại trở thành công cuộc bỏ trốn. Cha luôn miệng nói với tôi, "Chỉ cần có ta ở đây, không một ai dám động vào con." Biểu ca cũng vậy, huynh ấy luôn đứng đằng trước tôi, tay phải cầm kiếm, uy lực như mãnh thú, "Đàm Nhi, muội yên tâm ta nhất định sẽ bảo vệ muội." Cho đến người phụ nữ tưởng chừng hiền dịu nhất thế gian cũng từng cầm tay tôi chạy trốn trong thời loạn lạc, "Con có đói không? Mẹ có bánh này con. Đợi cha về rồi, chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này."

"Là tỷ không tốt, tỷ xin lỗi..." Ngoài việc nói lời xin lỗi tôi chẳng biết nói gì khác. Ngọc Đàn vốn là người ngay thẳng, có gì nói lấy bởi vậy khi muội muội đã phải thốt ra lời này cho thấy mọi chuyện đã trở nên thật tồi tệ. Tôi chẳng dám nghĩ tới biểu ca bởi tội lỗi của tôi quá lớn, tôi đã gián tiếp gây ra cái chết của Khâu Lộ Lộ. Nếu không phải bản thân quá ích kỷ thì Khâu Lộ Lộ đã không phải chết tức tưởi, biểu ca cũng không mất đi người con gái huynh ấy yêu thương nhất. Ngọc Đàn nói đúng, tất cả đều là lỗi của tôi.

"Nếu tỷ còn có lương tâm, cầu xin tỷ hãy thú nhận với thái tử điện hạ, chỉ có như vậy ta mới có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt và cha sẽ không rơi vào thế khó xử."

Thú nhận với thái tử ư? Tôi khẽ nhìn Ngọc Đàn, ánh mắt giận dữ cùng khí thế ép người của muội muội khiến tôi không thể không làm theo. Mọi chuyện đều do tôi thì chính tay tôi phải kết thúc nó.

"Được tỷ sẽ đi nói sự thật với thái tử, tỷ không mong muội tha thứ cho tỷ nhưng thực lòng tỷ muốn xin lỗi muội, về những chuyện mà muội đã phải trải qua."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Dương Kinh Thiên hần bất ngờ xuất hiện trước mắt tôi, chuyện này là sao đây? Tôi chẳng thể cắt nghĩa được. Khi nhìn thấy hần, cổ của tôi liền giống như bị nghẹn ắng hần lại, không thể thốt thành lời. Nếu không phải Ngọc Đàn nhìn chăm chăm sau lưng tôi thì chắc chắn tôi bỏ trốn từ lúc nào rồi.

"Nàng muốn nói chuyện gì?" Khí thế bức người của hần giống như cái còng sắt khoá chặt tay tôi lại, không thể chạy trốn tôi chỉ còn cách mặt đối mặt.

"Nữ nhân đã qua đêm với thái tử chính là ta." Khó khăn lắm tôi mới có thể thốt thành lời, vậy nhưng nhìn biểu cảm của hần lại chẳng tỏ ra ngạc nhiên chút nào. Ngược lại hần còn hỏi lại tôi: "Nếu là nàng vậy ngọc bội phải giải thích ra sao?"

"Trước đây cha ta họ Hành nhưng sau đó đã đổi thành họ Vương nếu người không tin có thể hỏi cha ta."

Nói đến đây cơ mặt của hần liền giãn ra, hần cười như chưa bao giờ được cười, "Thanh Đại nguoi có thể tháo mặt nạ ra. Lý công công ông đã ghi chép được chưa?"

"Dạ rồi ạ." Từ lùm cây Lý công công mặc bộ quần áo thường dân bước ra ngoài cùng với một quyển sổ ghi chép và một cây bút lông. Vậy nhưng điều khiến tôi kinh ngạc nhất, chính là việc Ngọc Đàn bất ngờ dùng tay lột lớp da mặt của mình ra và trở thành Thanh Đại. Về ngoài đặc ý của Dương Kinh Thiên khiến tôi chợt nhận ra mình đã mắc bẫy. Tại sao tôi lại không nhận ra sự khác thường từ Ngọc Đàn chứ? Nếu tôi chú ý chắc chắn sẽ nhận ra Thanh Đại không có nốt ruồi trên cổ. Tất cả đều là một cái bẫy được dựng ra chỉ chờ cho tôi sập bẫy.

"Nguoi lừa ta." Tôi uất ức tát Dương Kinh Thiên một phát vào má phải. Lý công công chứng kiến liền trở mặt, còn Thanh Đại nhanh chóng bẻ hai tay tôi ra đằng sau.

Hần sờ vết thương, gương mặt lạnh tanh, "Thả nàng ra." Hần nâng cầm tôi lên, "Xét về tội nói dối thái tử, hoàng hậu thì tội nàng đã bị đem ra chém đầu rồi. Nếu không phải ta phát hiện Vương Ngọc Sơn sở hữu miếng ngọc bội giống nàng, liệu có phải nàng định đem bí mật này chôn vùi mãi mãi không?"

"Nguoi mau thả ta ra." Tôi biết kêu gào cũng vô ích nhưng hy vọng nhỏ nhoi nhất của tôi chính là để các ni cô biết. Họ không thể không cứu tôi.

"Thanh Đại nguoi đưa nàng lên kiệu, trông coi cẩn thận, không được để nàng trốn."

"Thanh Đại hiểu." Hần vừa dứt lời, tôi liền bị nàng ta kéo lên xe ngựa. Trên đường trở về hoàng cung tôi chẳng thể làm được gì ngoài việc ngồi im, Thanh Đại quá dễ mặt đến tôi khiến ý nghĩ chạy trốn chỉ kịp lóe trong đầu rồi vụt tan.

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Điều tôi không muốn nghe nhất là việc người dân đồn ầm lên thái tử phi tương lai chính là nhị tiểu thư của Vương phủ. Như vậy thái tử phi tương lai không phải Khâu Lộ Lộ mà là tôi - Vương Ngọc Đàm, khi tôi trở về Vương phủ liền thấy cha và biểu ca, nét mặt của họ khiến tôi căng thẳng. Trong phòng Tiểu Tuyết pha trà, cha ngồi chính giữa, vẻ mặt trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó.

Rốt cuộc biểu ca không thể chịu nổi, lên tiếng trước: "Ngọc Đàm, đang yên đang lành muội trở về làm cái gì?"

Thì ra biểu ca không biết chuyện tôi bị thái tử lừa, vậy còn cha, ông có biết không?

"Con không nên trở lại đây, Đàm Nhi."

Tôi khó hiểu, "Là sao ạ? Con là do bị thái tử gài bẫy mới phải trở lại đây."

"Hắn cho người đóng giả Ngọc Đàm, nàng ta nói với con Khâu Lộ Lộ tự sát, biểu ca vì quá đau lòng nên đã nhốt trong phòng và Ngọc Đàm bị gả đi..." Chưa nói được hết câu, tôi đã bị cha cắt ngang: "Bởi vậy con liền nhận hết tội lỗi về mình."

"Vâng thưa cha."

Cha liền thất vọng ra mặt, "Quãng đời còn lại của con sau khi trở thành thái tử phi đều phải do số mệnh định đoạt rồi. Đàm Nhi ngay khi con lên làm thái tử phi, ta sẽ từ chức lui về ở ẩn. Nếu không có lệnh của ta, con không được phép tới thăm ta. Ngay cả mẹ con, con cũng không được phép gặp. Đã nghe rõ chưa?" Tôi cảm thấy mắt mình cay cay, tại sao cha phải lạnh lùng đến mức như vậy? Cũng chỉ là thái tử phi thôi mà, hà cớ gì ông lại ruồng bỏ con gái?

"Vâng thưa cha." Ngoài việc nghe lời tôi chẳng thể làm gì khác, mọi uất ức trong chỉ có thể tự sinh tự diệt trong lòng tôi đã quen dần với điều đó.

Tôi gặp lại Ngọc Đàm, lần này là người thật không phải do Thanh Đại đóng giả. Nốt ruồi son trên cổ Ngọc Đàm khiến tôi ấm lòng hơn. Suy cho cùng muội muội sẽ không bao giờ ăn nói nặng lời với tôi, tôi dám cá như vậy.

"Thời tiết hôm nay đẹp nhỉ?" Tôi khẽ ngược nhìn bầu trời, tại sao mỗi lần tâm trạng nặng nề, đầu óc ảo não thì bầu trời lại đẹp dễ như vậy. Rồi tôi tự hỏi: "Đã bao lâu rồi ba huynh muội chưa đi thả diều? Chắc là cũng đã rất lâu." Tôi ứa nước mắt nhớ về cảnh biểu ca mười tuổi vừa chạy vừa kéo dây cho con diều bay cao nhất có thể. Tôi tám tuổi lóc cóc chạy theo, hò hét đủ kiểu. Riêng Ngọc Đàm sáu tuổi, tay cầm con búp bê nhỏ đứng trên đồng, cười nói rả rích. Mà mỗi lần trở về y phục ba đứa đều nhem nhuốc, bẩn thỉu thậm chí trên đầu tôi còn cắm vài sợi cỏ như cái tổ chim, trông ba đứa chẳng khác gì ản mây chính cống. Người đau đầu nhất không phải là cha, bởi vì ông biết càng nói thù càng mới miệng vì vậy ông quyết định không nói chúng tôi nữa, để mặc bọn tôi. Còn mẹ, bà mới là người đau đầu nhất, y phục thay ra không thể mặc lại và bà phải cắt công mua thêm y phục. Nghĩ tới về mặt râu rĩ của mẹ, tôi liền cười khúc khích.

"Nãy giờ tỷ cười gì vậy?" Ngọc Đàm khó hiểu hỏi tôi, thậm chí về mặt còn có chút sợ hãi.

Tôi xoa đầu Ngọc Đàm, dặn dò: "Chỉ mai thôi là tỷ trở thành thái tử phi rồi, muội phải chăm sóc tốt cho bản thân và cha mẹ thay tỷ. Nghe chưa?"

"Muội biết rồi, tỷ cũng phải giữ gìn sức khỏe đó."

Tôi sẽ không khóc, quyết không rơi một giọt lệ nào nữa. Từ mai thôi, cuộc sống tự do của tôi sẽ kết thúc...

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Đêm cuối trước khi trở thành thái tử phi tôi tự nhốt một mình trong phòng, mặc Tiểu Tuyết liên tục đập cửa lo lắng gọi: "Tiểu thư, người mau mở cửa cho nô tì." Tôi vẫn quyết không mở, thậm chí còn để ngoài tai lời Tiểu Tuyết nói.

Tôi ở trong phòng, lấy một cuộn dây thừng to từ chỗ biểu ca, luồn sợi dây lên chiếc cột trên mái nhà. Xong xuôi tôi tự tay viết một lá thư tuyệt mệnh. Vậy mà khi tôi chỉ mới đứng lên ghế, cầm sợi dây thừng, cửa bất ngờ bị phá mở toang ra. Dương Kinh Thiên mặt mày hốt hoảng bước vào, theo sau là Tiểu Tuyết cũng hốt hoảng không kém, "Nàng muốn làm cái gì?"

Tôi trừng mắt nhìn Dương Kinh Thiên, nếu không phải do hắn bày mưu tính kế lừa tôi mắc bẫy thì bây giờ tôi đang ở đền Trúc Sơn rồi. Tôi hận hắn, căm phẫn hắn. Vì vậy tôi chẳng nề nang gì, đằng nào cũng chết, chi bằng chết sớm hơn chút. Nghĩ là làm tôi gọi thẳng tên hắn: "Dương Kinh Thiên."

Tiểu Tuyết ở đằng sau không khỏi chấn động, nàng bịt chặt miệng mình, vội vàng nhìn qua sắc mặt của thái tử. Chỉ thấy một thái tử vững vàng như núi, trên mặt loáng thoáng vài giọt mồ hôi: "Ta ở đây, nàng muốn gì ta cũng chiều, chỉ cần nàng đừng làm chuyện bậy bạ, có được hay không?"

Lúc này Tiểu Tuyết chỉ có thể thốt lên câu: "Ôi trời ơi!" Thái tử đã nhường nhịn tiểu thư đến mức này rồi vậy mà tiểu thư không chấp nhận thì cũng chịu.

Được đà lần tới tôi chẳng màng tới thể sự, nói: "Ta không muốn làm thái tử phi, ngươi nghe rõ chưa? Nếu bây giờ ngươi không đồng ý hủy hôn ta sẽ chết trước mặt ngươi."

"TIỂU THƯ!!!"

"NGỌC ĐÀM!!!"

Tất cả Dương Kinh Thiên và Tiểu Tuyết đều chấn động hết lớn, vẻ mặt của hắn tái mét, đôi môi mấp mé không thành tiếng. Hắn muốn phát điên vì nàng, "Ngọc Đàm chuyện gì ta cũng có thể làm cho nàng chỉ riêng chuyện hủy bỏ hôn ước là ta không thể đồng ý với nàng. Kể cả khi nàng chết rồi ta sẽ sai người đào mộ nàng lên để thành thân với ta. Nàng rõ chưa?"

Thái độ nghiêm túc, đặc biệt là cực kỳ bình tĩnh của Dương Kinh Thiên khiến tôi nhũn hết chân, hai tay cũng không còn chút sức lực nào, tôi biết hắn nói vậy là để dọa tôi nhưng lại mang cảm giác chân thực khó tả.

"Tiểu Tuyết ngươi trông chừng tiểu thư cho tốt, nếu tiểu thư bỏ trốn, ta sẽ không tha cho nhà ngươi." Dương Kinh Thiên phát áo rồi đi, theo sau là câu nói của Tiểu Tuyết: "Vâng thưa thái tử."

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Đàm Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.